

РУБИ ДИКСЪН В ЛЕГЛОТО НА ПИРАТА

Част 2 от „Звездни пирати“

Превод от английски: Ralna, 2018

chitanka.info

ГЛАВА 1

ТАРЕКХ

Шумът на забързаната космическа станция почти... *почти...* заглуши оплакванията на Аливос.

Почти.

Дружката ми по пиене се беше втренчил в балона си с освежителна напитка, с намусено изражение на лицето.

— Все още не разбирам защо трябваше да си взимаме почивка.

Пак ли с това? Обикновено бях кротък мъж, но непрестанните оплаквания на Аливос за капитана и новата му половинка започваха да ми лаят по нервите.

— Както вече ти казах, те се обвързаха наскоро. Имат нужда от време, за да бъдат заедно. Някаква човешка традиция.

— Да, ами капитанът е мессакаш и всички знаем, че тези човеци са... — той млъкна, все едно осъзна, че оплакванията му няма да бъдат добре приети.

Знаех какво иска да каже. Човеците бяха примитивни. Човеците не бяха цивилизовани. Човеците бяха странни. Не знаех дали греши, но бях напълно сигурен, че не е изцяло прав. От това, което знаех за Фран, тя изглеждаше умна и до известна степен бе също толкова цивилизована, колкото и една жена мессакаш. Но да, човеците бяха странни. Не можех да го отрека. Свих рамене и си избрах един от балоните с напитки, носещи се из въздуха, след като изглежда, че той щеше да ги игнорира. Метнах малката сфера в устата си и облизах пръсти.

— Щастливи са. Остави ги на мира.

— Би трябвало да се заемем с нова задача — заяви Аливос, дръпвайки балончетата си далеч от обхвата ми. — Зареди още някой друг кредит.

Само изсумтях на това. На *Танцуващия глупак* нямаш друг, който да го бе грижа толкова много за кредитите, колко Аливос. Бивш

военен, той не смяташе за нужно да харчи парите си, освен ако не е за нещо наистина спешно. Не че беше стиснат, просто живееше доста прост живот и не виждаше смисъл да харчи парите си за хубава храна, пиене, хазарт или жени. Сещате се, всички забавни неща. По дяволите, дори балончетата с освежителни напитки, които сега криеше от мен, му ги бях поръчал аз, тъй като ми се видя в кофти настроение.

— Защото имаш нужда от повече кредити? — подкачих го аз и кимнах към танцйорката на сцената. — Да не си решил да похарчиш малко, като вземеш някоя като нея в леглото си?

Аливос само ме изгледа кръвнишки и изпука кокалчетата на ръцете си. Определено в неговата част на масата, настроението спадаше с всеки изминал миг.

Хаал Уи беше една от най-претъпканите станции тези дни. Беше пълно с пирати и дегенерати, крадци, курви и всякакви подобни сенчести фигури, които могат да бъдат открити в обществото ни. Може би затова бе една от любимите ни спирки. Беше лудница, но в тази лудница беше доста забавно.

Ето, изглежда никой не забелязваше, че капитан Сав Кивиан Бакхтавиш води със себе си човешка жена. Човешките робини може да бяха нелегални в Обединените Федерални Светове, но в това пропаднало общество бяха нещо нормално. Започна да се чува музика и погледнах към сцената. Там се разхождаха цял куп жени, докато заинтересовани мъже ги гледаха как се извиват и подскачат. Жените изглеждаха прекалено безлични за моя вкус, но начинът, по който се подрусваха телата им, ми се видя доста привлекателен. Откъснах поглед от четирите подскачащи гърди на една от жените и натиснах бутона, за да поръчам още балончета с питиета.

— Изглеждаш ми така, все едно си просиш боя — посочих аз. — А Бакхтавиш не е тук, за да се бие.

Аливос въздъхна, правейки гримаса към панела за поръчки пред себе си.

— А и това вероятно ще разплаче Фран, а знам, че хич не харесваш, когато тя плаче. — Въпреки цялото си мрънкане, Аливос харесваше Фран. Тя бе жилаво малко същество. Мамка му, всички я харесвахме. Дори Сенторр, който не знаеше как да се отпусне, ако ще от това да зависи живота му.

Аливос само поклати глава.

— Просто не е присъщо за войнишкия живот да имаме роби на борда.

Ах. Аливос ставаше доста докачлив, когато се случеше нещо напомнящо му колко се е отдалечил от дните си на военна служба. Там имаше доста оголени рани и обичайно се изразяваха в ръкопашни схватки, преди Али да се върне към нормалното си състояние. Може би затова се зъбеше така днес. Опитваше се да ме провокира, за да се сбием.

Щеше да му се наложи доста да се постарее, защото не бях от типа мъже, които влизат лесно в бой с приятелите си. Бих застанал, за да защитавам гърба му на мига, но няма да започна да се бия с него само защото е в кофти настроение. Освен това, можеше да прецакам хубавото му лице с юмруците си. Аливос бе в добра форма, но аз бях звяр. Никой дори не искаше да повярва, че бях просто медик на борда на *Танцуващия глупак*. Мислеха, че съм бияч. Макар че и двамата с Али пасвахме в това определение. Аливос беше бъкан с оръжия. А аз бях чиста, груба мощ. Заедно, нищо не можеше да ни се опре.

Аливос гледаше как балончетата се реят във въздуха над масата, преди да спуска едно, изливайки съдържанието му пред нас на масата.

— Не ми харесва. Просто някак ми се струва нередно.

— Значи е добре, че не ти си капитанът. Не е нужно да ти харесва. Ще ти се наложи да го преживееш — казах му спокойно. — И ми дай балоните си, ако няма да пиеш, защото в момента само хабиш хубавото питие. Ако ще се държиш така, май ще е по-добре да отидеш на кораба при Сенторр.

Той ме погледна с присвити очи, докато музиката около нас се сменяше и още жени излизаха на сцената. Аливос дори не бе погледнал в тяхната посока. Наистина беше в кофти настроение.

— Как може да си толкова доволен с това положение? И то само за да може капитана да си намокри члена? Как така това те прави щастлив?

Свих рамене.

— Защото Бакхтавиш е щастлив и ми е приятел. Харесвам Фран. Да не би да си ядосан, задето ти изяде всичките пръчици *чшки*?

— Изяла ги е?

Упс.

— Може би. А може би не. Сигурен съм, че можем да купим още от тази станция. Може да получиш много неща тук, ако си в настроение и не си грозник като мен. — Ухилих се към женската, която се навърташе наоколо, вероятно привлечена от хубавата физиономия на Аливос. Тя потрепери щом ме видя и се отдалечи от масата ни. Дам. Типичната женска. Ако исках да си намокрят члена, можех да го направя, но мразех да плащам на жена, за да лежи под мен, стискайки зъби, докато приключи.

Предпочитах само да си пия.

Музиката стана по-шумна и мъжете наскачаха от местата си, за да видят какво правят жените на сцената. Изведнъж тълпата стана похаотична и добре тренираните ми сетива се изостриха до крайност, карайки ме да застана в готовност.

— Просто не виждам... — започна Аливос и в същия миг някой блъсна стола му, бутвайки ръка в балончетата и карайки питиетата да се излеят върху ръката и туниката му.

Е, кеф. Хайде, започваме.

Очите на Аливос светнаха. Усетил боя, който чакаше, той скочи на крака с готови юмруци и бясно размахваща се опашка. Каскри, който бутна стола му, го погледна изплашено и хукна да бяха.

Тх... ох... Нещо ми подсказва, че това не беше обикновен инцидент.

Али стигна до същото заключение. Той пребърка джобовете си и изръмжа.

— Взе всичките ми кредити.

Джебчия. Вече не само Аливос търсеше с кого да се сбие. Изправих се и натиснах бутона, че освобождаваме масата.

— Върви след него. Идвам веднага.

Той отново изпука кокалчетата си, а очите му блестяха от кръвожаден ентусиазъм. Аливос прелетя през тълпата с целенасочена решителност, и макар да бе висок, рогат мессакаш, успях да го изгубя сред тълпата, докато чаках панела на масата да вземе парите ми, за да я освободя. Мразех да изпускам бой, но също така не серях там, където ядях, и тъй като постоянно вършехме сделки на Хаал Уи, изчаках, за да платя. Стараехме се да се разбираме със собствениците на заведенията тук, защото си затваряха очите за много неща, но не и за неплатените сметки.

Старата дрънчаща машинария извести, че сме платили, и замахнах с ръка, обирайки останалите балони с питиета, бутайки ги в устата си. Надявах се онзи идиот да не е започнал боя без мен. Нямаше да е никак готино. Започнах да си проправям път през заведението, ръмжейки на онези, които не бяха достатъчно бързи, да се дръпнат от пътя ми. Излизайки навън, далеч от тълпата, поех дълбоко рециклирания въздух в коридора, който в сравнение със задушния въздух в заведението бе като хладен бриз. Огледах се наоколо, но не видях никъде Аливос, само познатите тъмни коридори на станцията Хаал Уи. Няколко от женските се спотайваха в сенките, оглеждайки се за желаещи да похарчат някой друг кредит. Двама мъже *ссзт* стояха заедно, говорейки си тихо и гледайки една от жените. Надолу по коридора можех да видя събрана тълпа, която гледаше нещо. Вероятно хазартно залагане или някакви стоки за продан. Аливос нямаше да бъде там. Плъзнах длан по ръката си и активирах гривната си, търсейки био сигнала на Аливос. Надолу по коридора. Изглежда се бе насочил към доковете и то с доста бърз ход. Значи все още преследваше джебчията.

Насочих се надолу по коридора с отмерени крачки. Курвите ми хвърлиха по един поглед и им кимнах в поздрав, защото мамка му аз бях добър мъж.

— Дами.

Едната изглеждаше удивена. Другата вирна брадичка към мен.

— Колко приятна среща, приятелче. Най-тясното влагалище в три системи, точно тук — каза тя, слагайки ръка между бедрата си.

— Оценявам офертата, но точно сега трябва да намеря приятеля си. Може би следващия път.

Тя ми намигна, все едно сме приятели, но в изражението ѝ трепна облекчение. Не можех да кажа, че я виня. Аз бях грамаден, дори по стандартите на расата мессакаш, и не бях никак красив. Погледът ѝ бе изцяло служебен, какъвто даваше на всички мъже излизащи от бара, затова продължих напред. Щях да дам шанс на Али да нанесе първите няколко удара, преди да се включа в забавлението.

Подминах групичката, правещи залози в една от нишите на коридора, и продължих надолу. Тук беше почти толкова претъпкано с народ, колкото в скапаното заведение. *Кеф*. Отбелязах си на ум да кажа на Кивиан, следващия път щом поиска да се усамоти с Фран да избере

някоя по-малко населена станция от тази. Няколко минути по-късно, все още не можех да настигна Аливос и крадеца, а пред мен отново имаше куп народ. Този път тълпата бе изцяло от мъже и това ме накара да стана леко подозрителен. Като минавах покрай тях, чух нисък смях и мъжете се сбутаха един в друг, все едно да ми попречат да видя какво става пред тях. Един ме погледна с отровен поглед, когато се придвижих по-близо. Е, не е ли сладко това? Явно се пазаряха за нещо, за което не искаха да имат конкуренция. Само за да ги ядосам, спрях и се престорих, че оглеждам стоката.

Жени. Вероятно роби. Плъзнах погледа си по тях, все едно съм заинтересован. Истината бе, че никак не ми харесваше някой да се издържа, като отнема правата на другите. Само защото е законно в много светове, не значи, че ми е приятно да го виждам. Докато оглеждах жените, една от тях се приближи към мен. Носеше каишка около врата си, колан през кръста... и нищо друго. Тя подруса циците си пред мен, напомняйки ми на танцюрките в заведението.

— Роби за продан — извика ооли търговеца, държейки конзола в ръка, и стоейки облеган на стената пред групата. Звучеше отегчен, чешейки се по корема, преди да огледа тълпата. — Най-добрите цени. Всякакви видове.

Голата жена прие това като покана да проговори.

— Искаш ли да ме купиш? — попита тя, откровена и необезпокоявана от случващото се. — Никога няма да мога да ти кажа НЕ.

Стомахът ми се преобърна. Може и да бях грозен, но си имах стандарти. Усмихнах ѝ се, прикривайки чувствата си.

— Боя се, че цената ти не ми е по джоба, красавице.

Тя се усмихна и се обърна с гръб, подрусвайки задника си и повдигайки опашка, за да се изложи на показ пред купувачите. Мъжът до мен... един *сзт*... изглеждаше заинтересован и тя се насочи към него, обвивайки ръка около тила му.

Насочих се през тълпата от мъже, приключил с това тук.

И се заковах на място.

Направих няколко крачки обратно назад.

Докато робините се разхождаха напред-назад, изкушавайки купувачите, за пръв път забелязах, че не всички са така ентусиазирани да бъдат купени. Имаше няколко, които седяха до стената сякаш се

бяха примирили и нямаха сили да се борят. Не бяха нищо различно от това, което обикновено можеше да видиш при робите, което бе тъжно, и си отбелязах на ум да говоря с Кивиан и да направим нещо по въпроса. В единия ъгъл, в края на редицката, една от робините се бе свила на пода.

Кожата ѝ бе с розовозлатистия цвят, който ми напомняше за Фран. И това ме накара да се закова на място. Защото ако този роб бе човек... не бях сигурен дали ще мога да отмина. Не и след като познавам Фран така, както я познавах. Знам, че тя бе мила, забавна и състрадателна, и не можех да не си представя как тя стои там скрита в сенките. Насочих се към края на редицата и коленичих.

Купчинката на пода се състоеше от деликатни крайници с кожа, малко по-бледа от тази на Фран. Но структурата и лицевите черти бяха същите. Може и да не познавах много човеци, но всичките ми изглеждаха еднакви. Тази имаше мръсна кестенява коса, вместо тъмна, като на Фран, но като се изключи това, можеха да са сестри. Тази жена обаче бе покрита със синини и половината ѝ лице бе силно подуто. На едната ѝ буза имаше порезна рана, която бе хванала коричка и вероятно бе инфектирана. Не се изправи, когато приближих до нея, но дишането ѝ стана по-бавно. Порезни рани и синини покриваха почти цялото ѝ полуголо тяло до такава степен, че бях изненадан, че мога да видя цвета на кожата ѝ.

— Здравей — казах, използвайки земния език.

Никакъв отговор. Вероятно бе на крачка от това да изгуби съзнание. Така или иначе, нямаше да я подмина, оставяйки я тук. Погледнах към продавача.

— Каква е историята на тази тук?

Той сви рамене, пишейки нещо на панела си.

— Човек. Май е болна. Не са много издръжливи създания. Обаче все още има стегнато влагилище. Искаш ли да я оправяш веднъж?

— Колко ще струва да я купя? Да я взема у дома с мен?

Продавачът се намръщи.

— Искаш да я купиш? Приятел, не ѝ е останал много живот. Ще е кофти сделка за теб, защото хората са скъпи.

Свих рамене.

— Пробвай ме.

Той каза цена, която бе повече отколкото изкарвах за година пиратстване. За щастие, имах достъп до кредитната сметка на *Танцуващия глупак*, която бе за спешни случаи, и започнах да се пазаря с него. Все пак, тя беше болна. Никой нямаше да я купи в това ѝ състояние. Може аз да бях единственият кандидат, който да се заинтересува от нея. Със сигурност може да бутне малко цената за един сериозен купувач.

Пазарихме се доста време. Опитвах се да не поглеждам към жената, за да не го накарам да осъзнае, че интересът ми е нещо повече от обикновено любопитство към нещо различно. Всеки инстинкт на медик, който притежавах, ми казваше, че тя има спешна нужда от медицинска помощ. Раните ѝ се бяха инфектирали и имайки предвид колко бяха крехки човеците, подозирах, че някое ребро може да е пробил дробовете ѝ. Само мисълта някой да опита да ѝ се качи, докато е толкова болна, накара мозъка ми да заври от гняв. Докато успеем да се спазарим за цена, която няма да накара Кивиан да измъкне бластера си и да ме опържи, бях толкова изнервен, че ми идеше да започна да си пукам кокалчетата като Аливос и да започна бой. Наложих се да вложа цялото си спокойствие, за да задържа неподвижен чипа си, докато извършвахме трансакцията. Тогава, след огромния трансфер на кредити, той кимна и ми даде електрически ключ за каишката и оковите ѝ.

— Изцяло твоя е, приятел. — Той даде всичко от себе си да не се ухили доволно, очевидно вярвайки, че ме е изработил, сключвайки тази сделка.

Може би го беше направил. Но като медик, не можех да я подмина.

Пристъпих към края на опашката и докоснах рамото на човешката жена.

— Ти идваш с мен.

Тя вдигна глава към мен, очите ѝ бяха като стъклени и ѝ отне няколко мига, за да успее да ме фокусира. Сигурно изпитваше ужасна болка. Ъгълчетата на устните ѝ започнаха да се отдръпват назад и очаквах да ми се усмихне...

Вместо това, тя ме заплю в лицето.

Тълпата изригна в смях. Не ми дремеше. Избърсах слюнката от лицето си, и колкото и да е странно, ухилих се. Щом има толкова гняв

в себе си, значи е боец.

— Можеш ли да се изправиш?

Очите ѝ се присвиха към мен и тя не ми отговори нищо.

Добре тогава.

— Ще те вдигна на ръце — казах и плъзнах внимателно ръцете си под нея, стараейки се да не я нараня, но в мига, в който я вдигнах, я почувствах по-крехка и по-счупена отколкото изглеждаше. Чух я да си поема остро въздух и след това се отпусна изцяло, изгубила съзнание от болката.

Ще пребия всеки проклет боклук, който я е докоснал.

— Защо е в това състояние? — попитах продавача, докато я държах внимателно в ръцете си. — Би трябвало да знаеш, че стоката ще издържи повече, ако се грижиш добре за нея.

Продавачът само изсумтя, без да вдига поглед от дисплея на панела си.

— Тя не е от най-дружелюбните. Но има мъже, които плащат за подобно нещо и то плащат много добре.

Ясно. Щях да я отведа обратно на *Глупака*, след което щях да се върна тук и да пречукам този боклук.

— Разбрах.

И си тръгнах. Налагаше се, иначе щях да го убия точно тук и сега, а за момента имах по-важни неща за вършене. Трябваше да проверя дали Аливос няма нужда от подкрепление и след това да поправа човешката си жена. Както стояха в момента приоритетите ми, този боклук беше доста надолу в списъка. Но на ум си отбелязах да се върна отново и се насочих по коридора към мястото, на което бе Аливос.

Натъкнах се на него в коридорите, докато излизаше от един от доковете. Кокалчетата му бяха кървави и устната разцепена, но се ухили доволно щом срещна погледа ми.

— Изглежда закъснях за боя.

— Не беше кой знае какъв бой — заяви, изпускайки отново кокалчетата си. Миг по-късно, осъзна, че държа нещо... някой... и се закова на място. — Какво е това?

— Човек.

Очите му се разшириха.

— Купил си човек? Защо?

— Защото не можех да я изоставя. — Беше очевидно, че тя имаше нужда от помощта ми. Не бих оставил приятел, нито пък бих могъл да изоставя едно толкова крехко същество на съдбата му. — Ако си приключил тук, мисля да се върна обратно на кораба. Тя има нужда от медицинска помощ.

Аливос изсумтя в съгласие, а огънят на гнева бе изчезнал от погледа му. Каквото и да го ядеше по-рано сега бе изчезнало след едно добро сбиване.

— Искам ли да знам колко ти е струвала?

— Не. Наистина не искаш да знаеш. — Но бих платил дори и повече, без значение колко. Предполагам, че не е нужно той да го знае. Просто притиснах малкия си товар към гърдите си и се насочих към дока, където бе *Танцуващият глупак*.

Аливос така или иначе щеше да научи колко е струвала, когато Кив се прибере и види колко от парите на кораба съм похарчил.

ГЛАВА 2

ТАРЕКХ

— Какво е направил? — Викът на Сенторр отекна на мостика на *Глуака*, когато с Аливос се качихме на кораба.

Игнорирах го. Сенторр може да ме дъвче за това по-късно. Точно сега, трябваше да се погрижа малката ми човешка жена да получи медицинската помощ, от която имаше нужда. Все още бе в безсъзнание притисната към рамото ми и тежестта ѝ бе така незначителна в ръцете ми, че се боях, че е на няколко дъха разстояние от смъртта. Мисълта за синините ѝ и начина, по който говореше предишният ѝ „собственик“, ме изпълни с безпомощен гняв.

Не бях от мъжете, които се поддават на гнева си... това е запазена марка на Аливос... но точно сега се разкъсвах между желанието да се погрижа за нея и това да се върна в тунелите и да пречукам мъжа, от който я бях купил. В същия миг тя простена от болка и забравих за всичко друго, освен за нея. Човешката жена имаше нужда от мен. Насочих се към медицинската зала на кораба и вратите се отвориха автоматично, засичайки биометричния ми сигнал. Нахълтах вътре, изритвайки руло от превръзки, което бе паднало от рафта на стената. Мястото бе пълна бъркотия, но работих по-добре заобиколен от пълен хаос. Избутах купчината инструменти от масата за прегледи и я положих на нея. Върху леглото създадено за мъже с размерите на мессакаш, тя изглеждаше изключително дребничка и за миг се разтревожих, че оборудването ми може да е прекалено голямо, за да ѝ помогне.

— Какво става? — поиска да узнае Сенторр и можех да чуя тежките му стъпки приближаващи се по коридора. Аливос измърмори нещо, вероятно зад него. Приближих се до вратата и я затворих в лицата им, защото имах нужда от концентрация, за да се погрижа за пациента си.

Върнах се до жената и извадих ножа си, разрязвайки мръсните парцали, които носеше на тялото си. Не покриваха много и изглежда главната им задача бе да полепват по раните ѝ. Трябваше да видя колко е ранена и колко силна болка изпитва.

— Компютър, пълно телесно сканиране и диагностика, моля — казах, когато отрязах дрехите ѝ.

Очите ѝ трепнаха, отваряйки се, и тя простена дрезгаво.

— Всичко е наред — казах ѝ аз, говорейки на човешкия език. Бях го прибавил към чипа си, когато Фран дойде на кораба, и макар думите да бяха необичайни и да звучаха грубо, успявах достатъчно лесно да ги изговарям. — Вече си в безопасност.

Жената завъртя леко глава, поглеждайки право към мен. Затаих дъх, чакайки шока ѝ. Очаквайки да коментира колко съм грозен. Никога не съм бил сладък, но след като инцидент от детството ми отне и малкото чар, който притежавах, смятах, че ще бъде все едно дали носа ми ще бъде чупен във всеки бой, в който участвам. И той беше... както и челото и скулите ми. Знаех, че съм пълна трагедия. Усмихнах ѝ се, стараяйки се да изглеждам колкото се може по-дружелюбен, въпреки грозната си физиономия.

Тя просто затвори очи, а тялото ѝ се отпусна. Чудя се дали въобще ме бе видяла.

Но това е без значение. Ако не е, много скоро щеше хубаво да ме види.

ГЛАВА 3

КАТРИН

Новият ми клиент е демон.

Или е нов клиент, или съм мъртва. Предпочитах второто.

Разбира се, нямаше да ме боли толкова много, ако бях мъртва. Което вероятно значи, че все още съм жива. От което следва, че щях да бъда курвата на този мъж за през нощта или за колкото време ме е купил. Светлината в стаята бе силна, което ми показва, че вече не съм на станция Хаал Уи. Освен това, той говореше на английски, което ми казваше, че не съм първата му човешка „компаньонка“. Добре, значи си имах работа с фетишист. Няма да ме накара да се почувствам зле, че съм го наранила, защото да му го начукам, това заслужава щом купува човешка жена, само за да си пъхне члена в нея.

Престорих се, още известно време, че съм в безсъзнание, само за да видя какво ще направи демона. Той се зае да реже дрехите ми, но не ми дремеше. Така или иначе бяха гнусни дрипи покрити с кръв и мръсотия. Дрехите на робите не са от особено значение за Йеккл, след като така или иначе, ще ни се наложи да ги събличаме. Едва сдържах вика си от болка, когато той дръпна част от плата залепнал по една от пресните ми рани и агонията премина като вълна през тялото ми, но новият ми клиент го забеляза така или иначе.

— Съжалявам за това. Трябва да разкарам този боклук от раните, преди да ги зашия.

Да ги зашие? Интересно. Може би има и фетиш за чистота. Няма да е най-лошият, който съм имала. Обичам да съм чиста. И след като той знаеше, че съм будна, отворих леко очи, поглеждайки го изпод миглите си.

Демонът-извънземен изглеждаше страшно. Бях виждала какви ли не страховити извънземни през последните няколко месеца откакто бях отвлечена. Този бе повече хуманоиден тип, по някакъв тъмен, опасен начин. Кожата му бе тъмно синя на цвят, очите му няхаха зеници и

бяха бледо жълти. Масивни рога се издигаха от главата му и бяха покрити с блестящ метал. Когато ми се усмихна, видях остриите му резци. Лицето му бе покрито с белези и чертите му изглеждаха така, сякаш някога е пострадал много зле и някой е опитал да го поправи, но не се е справил особено добре.

Една от ръцете му мина над мен и забелязах, че кожата му е покрита с татуировки. Носеше горнище без ръкави и това ме накара да осъзная колко силни и мускулести бяха ръцете му и колко по-огромен бе в сравнение с мен. Мамка му, горната част на ръката му сигурно е голяма колкото бедрото ми. Този мъж бе по-грамаден от всичко, което бях виждала преди, и това беше адски страшно. С някои от извънземните, с които съм се сблъсквала, мислех, че имам шанс да се справя, защото структурата им бе горе-долу като моята, на височина и тежест. Биех се, надявайки се отчаянието да компенсира недохранването и малтретирането, но никога не се получи.

Не би трябвало да се бия с този мъж. Той можеше да ме прекърши на две с едно движение.

Но това не значи, че няма да се бия. Борбата бе това, което правех. Никога не спирах да се боря, защото ако го направя, щях да съм мъртва... и вътрешно, и външно.

Затова, докато той прокараваше над мен някакво, приличащо на скенер устройство, аз започнах да се оглеждам за оръжие.

Дължна съм да отбележа, че това място е кочина. На всяко свободно място имаше купчина вещи и някои от тях изглеждаха покрити с моторно масло. Той остави скенера настрани и бръкна в една кутия, измъквайки огромна игла. Мамка му. Мразя игли.

Явно съм издала изплашен звук, защото погледът му се стрелна към мен на мига.

— Това ще те заболи — каза той внимателно. — Ще щипе и ще гори, докато инжектирам лекарството, но след това ще се почувстваш добре. Това е коктейл от стимуланти и витамини, защото научих, че имаш огромен дефицит, и би трябвало да засили движението на ленивия ти *кtxфсионс*. Съжалявам, не знам как е думата на вашия език. — Той ми се усмихна леко. — Нека просто кажем, че е важно. Ще имаш нужда от сили.

Исках да попитам за какво ще ми трябват силите, но отдавна се научих да спра да задавам въпроси, тъй като отговорите никога не ми

харесваха. Никой не иска роба му да е силен, заради някаква добра причина. Винаги искат роб, който да може да понася. Запазих мълчание и стиснах очи, когато иглата се приближи към мен. Притисна се към наранената ми страна... където един задник ме риташе преди три дни, докато не изгубя съзнание... и можех да почувствам как по тялото ми избива студена пот. Мамка му, това боли. Мамка му, мразя игли.

— Знам — промърмори демонът и гласът му звучеше изпълнен със симпатия. — Съжалявам.

Не се хванах на това. Ако вярвах на всичко, което казват тези, които ме държат в плен... Отворих очи, когато изгарянето спря, защото той бе прав. Във вените ми сякаш потече нещо, което бе стегнато и студено, но по един много приятен начин. Дори бих казала освежаващ.

Е, ако е достатъчно тъп, че да ми инжектира нещо, което да ми даде енергия, значи щях да го взема и да го използвам. Гледах го как оставя гигантската (сега празна) спринцовка настрана на масата и започва да рови в нова кутия.

— Имам нещо, с което да превържа раната на бузата ти, така че да не остави голям белег. Само трябва да го намеря.

Когато ми обърна гръб, сграбчих бързо спринцовката, скривайки я под ръката си. Не беше кой знае какво оръжие, имайки предвид колко огромен бе мъжът, но ако я забия на правилното място, можеше дори да успея да го убия. Във филмите хората не умираха ли всеки път, в който някой забие игла в гърлото им? Стиснах я по-силно. Струваше си да опитам.

Когато се обърна отново и се наведе към мен, реших, че това е шансът ми. Стиснах силно спринцовката и замахнах с ръка, за да забия иглата във врата му, с всичката сила, която имаше в тялото ми.

Или поне опитах.

Оказа се, че той е по-грамаден отколкото бях преценила и ударът ми се насочи вместо към шията, към рамото му. И иглата не потъна в него, а по-скоро отскочи с ужасен звук, което ме накара да се зачудя дали не носи някаква броня, която да имитира тези грамадни мускули.

Така или иначе се бях провалила. Спринцовката полетя към пода, плъзгайки се далеч от мен, а ръката ми бе обхваната от толкова силна болка, че имах чувството, че всеки момент ще припадна.

— Мамка му.

Мъжът ме гледаше, без да помръдва. За един дълъг миг помислих, че просто ще ме убие. Ще се пресегне през леглото и ще ме удуши.

Вместо това, той ми се усмихна отново.

— Да не би току-що да се опита да ме убиеш? *Кеф*, това е сладко.

— Да ти го начукам — казах му ужасена. Бях сигурна, че ще ми отмъсти. Само чакаше да сваля гарда си. Опитвах да се отдръпна назад по леглото и да се отдалеча от него, но тялото ми не реагираше. Чувствах се така все едно съм си счупила ръката само от опита да го намушкам и не можех да измисля нищо повече. Ако се опитах да скоча от масата и да избягам, всичко, което можех да направя, бе да пълзя.

Но ако се наложи ще го сторя.

Той продължи да се усмихва, накланяйки глава на една страна.

— Чукам не е ли човешка дума за съвкупление? Мисля, че чипът ми нещо се е повредил. — Той пхна пръст в ухото си и го завъртя, все едно е чул нещо грешно.

— Това е обида — изсъсках му аз. Той посегна към мен с нещо подобно на пистолет и аз се дръпнах назад, вдигайки ръка. — Мамка му, не ме докосвай!

— Ах. Чукам е като *кеф*. Удобна обида. Ако наистина искаш да обидиш един мессакаш използвай думата *кеф*. Обещавам ти, ще получиш по-добра реакция. — Той се пресегна и улови ръката ми със засрамваща лекота, дръпвайки ме надолу по леглото. — Спри да шаваш иначе ще оплескаме с гел цялата маса.

— Гел, с който да навреш чудовищния си член в мен? — задърпах се срещу него, макар да бе безполезно.

Той се ухили. Мисля, че би трябвало да ме ужаси, но това само ме ядоса повече.

— Гел за раните ти, за да се излекуват от инфекцията. Кълна се, пълни са с мръсотия. И благодаря ти за комплимента. Никой не се е оплаквал преди от члена ми, но е приятно и някой да каже нещо за него. За лицето ми говорят постоянно, но не и за члена.

Намръщих му се отново, дърпайки ръката си.

— Спри да правиш така или ще те вържа. Сериозно говоря. — Той вдигна медицинския пистолет. — Това нещо е скъпо, а вече фалирах като те купих.

— Горкичкият — изръмжах му, без да помръдвам. Когато някой спомене „връзване“, нещата приключват зле. Последното нещо, от което имах нужда, бе да ме оковат отново, защото тогава нямаш никакъв шанс за бягство.

Той се наведе отново над мен и ми се наложи да преглътна вълната от страх, която се надигна в мен, защото той бе толкова огромен. Но всичко, което направи той, бе да хване подутата ми буза и да намаже раната там с гел. Челото ми изглеждаше прекалено твърдо, за да може да се намръщи, но докато работеше видях връхчето на синия му език да се подава между устните му, все едно бе прекалено съсредоточен, опитвайки се да бъде внимателен.

— Ето — каза той след момент. — Това ще излекува лицето ти и ще го запази красиво.

Намръщих му се, тъй като не бях сигурна какво друго да направя. Той се държеше мило, но това можеше да бъде капан. Примамка, която да ме накара да сваля гарда си.

— Имаш счупени ребра и някои доста сериозни вътрешни наранявания, но нищо, което да не може да се оправи с обезболяващи и почивка. И това — той се огледа наоколо и изсумтя — Е, добре, щях да ти покажа едни синтетични превръзки, но не мога да ги намеря.

— Това е, защото си мърляч — заявих му аз. Сега, когато освободи ръцете ми, можех да докосна наранената лява страна на тялото си. Беше прав, усещах мястото подуто и сгорещено, когато прокарах пръсти по ребрата си и примигнах неволно. От дни ме болеше толкова силно, че ме бе страх да го докосна, тъй като не можех да направя нищо по въпроса.

— Вярно е — каза той развеселено и започна да рови в купищата неща на плота. — Аха — каза грабвайки синьо руло превръзки с размерите на батерия. — Ето ги. Можеш ли да седнеш?

— Защо?

— За да мога да ги омотая около ребрата ти — той ми показва малкият цилиндър. — Имам предвид, мога да го направя и докато лежиш, но ще ни е неудобно и на двамата.

Представих си го как се навежда и тика грамадното си лице в циците ми, докато ме превързва... ако наистина смята да направи това... и потреперих вътрешно. Не благодаря.

— Мога да седна.

Той ме зачака, докато се борех да седна. Не ми предложи ръката си, което бе добре, тъй като не бих я приела така или иначе. Да застана в седнало положение, след като досега лежах, не бе никак лесно. Тялото ми крещеше в протест и едва си поемах дъх от силната болка, но в крайна сметка успях да се справя. Едва тогава си спомних, че съм гола. Той бе свалил дрехите ми и се стегнах, когато се приближи към мен.

— Превръзките са водоустойчиви и съдържат различни медицински вещества, които се абсорбират през кожата — каза той, докато започна да развива „батерията“. — След като свършим, може да се изкъпеш и да ти дадем някои чисти дрехи. Звучи ли ти добре?

Отново се зачудих защо е толкова добър с мен. Опитах да свия рамене, но ме болеше прекалено много.

— Ето, започваме — каза ми грамадният грозен дявол и на мига оцених предупреждението му. Лицето му се приближи към мен, когато обви ръце около тялото ми, притискайки края на превръзката към кожата ми. Успях да сдържа стона си от болка, преди да почувствам хладното докосване на превръзката, което бе толкова приятно, че се успокоих леко. Той бе посветен изцяло на задачата да превърже ребрата ми, работейки напълно безмълвно. След като завъртя превръзката няколко пъти около тялото ми, той най-после проговори. — Ти си боец, нали? Така си се оказала в това положение?

— Може би — не исках да му давам никаква информация. По-късно можеше да я използва срещу мен.

— Много добре — каза той, изненадвайки ме. Погледнах към лицето му, но той не гледаше към мен, а продължаваше с превързването. Гърдите ми вече бяха покрити след първите няколкомотавания, затова знаех, че не зяпа циците ми. — Продължавай да се бориш, винаги — каза ми той. — Не позволявай на никого да мисли, че те притежава, защото така и ти също ще започнеш да го вярваш.

Отново, наистина не разбихах защо е толкова мил с мен. По гръбнака ми плъзнаха пипалата на страха, защото очаквах всеки момент капана да се затвори около мен.

— Ами ти? — не се стърпях да попитам.

Той сви тези свои грамадни рамене и действието по свой собствен начин бе някак грациозно. Като приключи с превързването се обърна, за да вземе нещо, и осъзнах, че има опашка. Уау, това е

смахнато. Тя се люлееше напред — назад, точно като на котка, и движението бе някак успокояващо.

— И аз съм боец, но нямам сърце за това, както е при някои други. Просто е удобен инструмент...

— Не това имах предвид — прекъснах го аз.

Грамадният извънземен се обърна, поглеждайки ме любопитно. Колкото повече го гледах, толкова по-малко страшен ми се виждаше, което бе добре.

— Тогава какво имаш предвид?

— Каза да не позволявам никой да ме притежава. И за теб ли се отнася?

— О, това ли — той се почеса по главата. Беше напълно гола, като се изключат бледите белези по кожата му. — Купих те, но не за да те задържа.

— Тогава за колко нощи? — предполагах, че няма да е зле да бъда собственост на този мъж, за известно време. Щеше да е по-добре отколкото да прекарвам нощите си в тунелите. Нощите бяха най-зле, когато чувствах, че душата ми се топи в тялото ми, с всеки изминал миг прекаран в онова, което бях принудена да правя.

Той отново почеса глава, все едно му бях задала странен въпрос и не знаеше как да ми отговори.

— Не е така — каза той след миг. — Купих те от търговеца. Няма повече да се върнеш там.

Сякаш буца заседна в гърлото ми. Със сигурност не ми казваше истината. Живях толкова месеци в този ад, че не можех да повярвам да е свършил, просто така.

— Лъжеш — успях да изрека.

— Не е така. Изхарчих голяма част от парите на кораба, за да те купя. Не можех да те оставя там.

— Значи сега ти си новият ми собственик — най-после осъзнах аз. Мисля, че мога да го преживея. Нямаше значение дали е груб или мил, стига да бе предвидим. Най-лошото бе да не знам какво ме очаква на следващия ден.

Лицето му, в основата на рогата, стана по-тъмно и той потърка челюстта си с едната си татуирана ръка.

— Всъщност не. Не съм те купил, защото имам нужда от робиня в леглото си. Ти принадлежиш на себе си.

ГЛАВА 4

ТАРЕКХ

Тя не ми вярваше. Беше очевидно.

Но нямаше проблем. Щях да ѝ дам време. Беше разбираемо, имайки предвид през какво бе преминала. Бях впечатлен от силата ѝ, от искрата в странните ѝ човешки очи и от видимата ѝ упоритост. През каквото и да бе преминала, не бяха успели да я пречупят.

Харесваше ми смелостта ѝ. Това ме правеше щастлив, задето я спасих. Беше струвало скъпо, но така или иначе бе правилното решение.

Тя влезе да се почисти и бях изкушен да я оставя насаме, но оборудването тук бе скъпо, а тя вече бе показала, че ще използва всичко, което може, за оръжие. Бях повече загрижен да не се нарани, отколкото да нарани мен, затова останах близо до водната стая, докато излезе от там, увита в кърпа, гледайки ме предизвикателно.

— Дрехи?

— Насам — изкозирувах ѝ леко, тъй като обожавах начина, по който не се боеше да ми дава заповеди. Не знам колко скапан е бил животът ѝ до сега, но се радвах, че не е успял да я унищожи.

Отворих врата на медицинската зала. Отвън в коридора стояха Сенторр и Аливос със скръстени на гърдите ръце и неодобрителни изражения на лицата си. Очевидно чакаха аз... ние... да излезем. Вдигнах ръка във въздуха.

— Вие двамата може да ми крещите по-късно, но точно сега ще отида да дам дрехи на новия член на екипажа ни — постарях се да говоря на човешкия език, за да може тя да ме разбере.

Сенторр ме зяпна невярващо. Аливос се намръщи.

— Нов член на екипажа? Да не забрави, че този кораб е за екипаж от четирима души?

— Беше. Когато Фран дойде на борда, стана кораб за петима. Сега е за шестима. Виждаш ли как става? Добър съм по математика —

намигнах му и сложих ръце на раменете му, отмествайки го настрани, за да може малката човешка жена да мине покрай него — Сега се мръдни. Хайде — спрях и се обърнах към човешката жена. — Не научих името ти, нали?

— Не съм го казвала — заяви ми тя, вирвайки брадичка. Забелязах, че е повдигнала кърпата по-високо над гърдите си, а раменете ѝ бяха стегнати, докато гледаше останалите от екипажа.

— Е, докато го направиш, ще те наричам... Рооша. Хубаво име — старомодно, но много хубаво. Хареса ми.

— Това е скапано — заяви Аливос — *Кеф*, що за име е Рооша?

— Майка ми се казваше Рооша — обади се Сенторр със странно изражение на лицето.

Кеф. В коридора стана наистина тихо.

— О, все тая. Наричайте ме Катрин — каза тя. — Сега моля, ще ми дадете ли някакви дрехи, или грандиозният ви план е да ме държите гола?

— Не и гола — обади се Сенторр, мръщейки се. Той посочи към мен. — Когато свършиш с нея, завлечи си задника в общата зала. Трябва да говорим за това — той се завъртя на пети и се насочи към мостика, а Аливос го последва, след като ми хвърли намръщен поглед. Щяха да го преживеят. Обърнах се отново към жената.

— Кат-рн?

— Кат като мяу и трин като нищо забавно. — Опитах отново и тя сви рамене. — Достатъчно добре. Езикът ти е странен. Много плоски звуци.

— А твоят е объркващ — казах ѝ весело. — Много носово сумтене и плюене. Сега ела Катрхннн, моята каюта е насам.

— Като се замисля, казвай ми просто Кат. И защо отиваме в каютата ти? — тя се закова на средата на коридора с нерешително изражение. — Нали каза, че...

— Да. Не отиваме там за това — можех да усетя как основата на рогата ми пламва при очевидната посока, в която бяха поели мислите ѝ. Изглеждаше толкова обидена, че бе истински засрамващо. Но я разбирах, наистина. Мъже като мен си плащат, за да получат някоя жена, а аз бях най-грозният от всички. — Нямам кода за каютата на капитана, за да вляза и да взема някои от дрехите на Фран, затова ще

трябва да носиш някоя от моите. Надявам се да не е проблем. Може да ти купим нещо от станцията, но ще е след няколко часа.

— О. Добре — тя ме погледна все още скептично. — Но не мисля, че някоя от дрехите ти, ще ми стане.

— Сигурен съм, че ще намеря някакво малко парче плат. — Когато тя издаде тих сумтящ звук, бях изцяло очарован. — Е... Кат?

— Дам.

— Аз съм Дас Тарекх Весеммос, но всички ме наричат Тарекх.

— Не мога да произнеса нищо от това — възкликна тя.

— Нямах ли чип за превод?

— Какво?

Изръмжах.

— Няма значение — това бе нещо, с което да се справим по-късно. Но просто ме накара да бъда още по-ядосан на тези, които са я отвлекли... няма да ги нарека господарите й... че са били прекалено стиснати, за да й сложат чип за превод. Предполагам, че никой не го е било грижа дали ги разбира или не. Казах отново името си, този път бавно, за да може да го научи, и тя го повтори с мен.

— Тарекх — езикът й сякаш срещаше затруднения, докато го изговаря, и на моменти издаваше странен съскащ звук.

Реших, че този звук ми харесва.

— Това съм аз.

Насочих се надолу по коридора, очаквайки да ме последва. *Глупакът* не беше много голям и каютата ми бе първата в района с лично пространство на кораба. Натиснах длан върху биометричната ключалка и вратата се отвори... изсипвайки навън няколко от ботушите ми.

— Ето ни.

— Исусе — възкликна жената. Не, не „жената“, поправих се аз. Кат. Тя гледаше към стаята ми с ужасен поглед. — Това да не е извънземната версия на *Вехтошарник*?

Не разбирах думите й, затова почесах обръсналия си скалп, оглеждайки нещата си от безопасността на коридора. Каятата ми изглеждаше малко разхвърляна. На пода имаше мръсни дрехи и униформите за смяна бяха намятани на чиста... е почти чиста купчина, която обаче знаех винаги къде се намира. Бях взел няколко развалени плазмени пистолета, за да се опитам да ги поправи и може би да ги

подобря. Затова те, заедно с частите, които ми бяха нужни... или може да ми потрърват, лежаха в един от ъглите. Имаше и колекция от видео записи в друг ъгъл, които една жена вероятно не би трябвало да види.

— Не очаквах компания — обявих аз, подритвайки нещата пред вратата на страни и взимайки записите, преди да успее да ги забележи и да започне да ме разпитва за тях. По-късно щях да ги прибера на някое място. — Съжалявам, че не изглежда много приветливо.

Кат поклати глава.

— Няма проблем. Просто... предполагам, че съм изненадана. Каютата ти е малка. — Тя пристъпи внимателно прескачайки един от ботушите ми и нямаше как да не забележа, че и двете ѝ крачета щяха да се поберат в него. *Кеф*, направо съм огромен в сравнение с нея. Изпитах налудничавото желание да изляза, само и само да има повече място за нея. — Обаче не се оплаквам. По-добре е, отколкото в клетка.

— Някой те е държал в клетка? — ръмженето ми отекна в стаята.

Тя потрепери и се наругах на мига.

— Образно казано — отвърна Кат с твърд, горчив тон, който ми подсказа, че не иска да говори за това. Обаче си го отбелязах на ум. Щях да го запомня. И щях да направя нещо по въпроса. Но точно сега, моята жена... извинявам се, Кат... имаше нужда от дрехи.

Завъртях се в разхвърляната си каюта и активирах гардероба, който никога не ползвах. В него имах няколко стари туники, които бях получил като подарък, миналия Ден на Името от майка ми. Бяха с около три размера по-малки, тъй като тя все още мислеше, че съм кльощав, недорасъл хлапак, но предполагам, че ще станат на Кат.

— Пробвай тази. Ще я преправим, ако има нужда.

— Сигурна съм, че ще има — заяви тя, но в гласа ѝ имаше весела нотка, която ме накара да се почувствам добре. Подадох ѝ туниката и тя на мига пусна кърпата, нахлузвайки дрехата през глава.

Знам, че е надрусана с обезболяващи, че ребрата са ѝ увити, и че е като цяло много зле, но нямаше как да не забележа факта, че женствеността ѝ е покрита с малка туфа косъмчета. *Кеф*. Сега цяла нощ, докато лежа на койката си, ще мисля за това. Не, казах си твърдо. Тя е господар на съдбата си и никога няма да пожелае някой като теб. Тя е прелестна и заслужава някой, който изглежда добре, като Аливос или Сенторр. Или пък никой. Може би няма да иска никой и това няма да е проблем. Тя сама си е господар, точно както ѝ казах.

— По-добре ли си? — попитах, кръстосвайки ръце на гърдите си.

Най-малката ми туника висеше на тялото ѝ като одеяло. Дупките за ръцете показваха превръзките под дрехата и лек намек за заоблените ѝ гърди. Кат обаче изглеждаше във възторг. Усмивка озари лицето ѝ и тя ме погледна очакващо.

— Имаш ли нещо, което да използвам за колан?

— Предполагам, че да — казах ѝ и отново се обърнах към гардероба. Болката в гърдите ми бе нещо добро, напомних си аз. Това значеше, че съм успял да я взема от онези негодници. И все пак, не беше редно една жена... *кеф* едно живо същество... да бъде така дяволски щастливо само от някакви стари проклети дрехи. Измъкнах една кожена връзка и ѝ я подадох, за да завърже туниката около тялото си.

Тежка въздишка се откъсна от нея и раменете ѝ се отпуснаха, усетих, че е спокойна за първи път откакто я срещнах. Дори може би много дълго преди това. Сякаш сега, когато бе чиста и имаше дрехи, беше готова да се бори със света.

— Изглеждаш изтощена.

— Така е — призна тя. — Мога ли да се върна в клиниката ти и да полежа?

— Медицинската зала е програмирана да допуска всеки вътре. Предположих, че ще имаш нужда от уединение, затова може да ползваш моята стая. Знам, че е разхвърляна...

Тя изсумтя.

— ... Но е програмирана да допуска тук само мен. Мога да я променя, така че да допуска теб и мен. Никой друг.

Кат обгърна тялото си с ръце и ме погледна несигурно.

— И значи би трябвало да ти имам доверие?

Свих рамене.

— Все на някой трябва да вярваш.

— Не, не трябва.

Това отново накара в гърдите ми да запари болка.

— Не, предполагам, че не. Но е по-безопасно. Купих те, за да си в безопасност. Може да ти отнеме известно време да свикнеш с идеята, но няма да позволя на никого да те нарани. В това число някой от екипажа или аз самия.

Тя кимна и огледа стаята ми.

— Нали знаеш, че тук мога да намеря някое оръжие?

— Ако ще те накара да се почувстваш по-добре, направи го — започвам да мисля, че всяко нещо може да се превърне в оръжие в ръцете ѝ, и нямаше да постигна нищо, ако опитам да я ограничавам. Леглото ми бе по-удобно от това в медицинската зала и тя заслужаваше всеки комфорт, който можех да ѝ осигуря.

Кат изглеждаше скептична, но я разбирах. Щеше да ѝ отнеме време да разбере, че наистина мисля това, което казвам.

— Ами ти?

— Какво аз?

— Ако ще спя в леглото ти, къде ще спиш ти?

Ухилих се.

— В медицинската зала.

Изчаках протеста ѝ. Да каже, че тя ще спи там, защото не иска да се натрапва, щеше да е най-възпитаното нещо, което би могла да направи. Но Кат кимна и си спомних, че тя не е гост. Тя бе оцелял.

Правилата бяха различни.

— Хайде — казах ѝ, пристъпвайки към панела на стената. — Нека програмираме достъпа ти, за да може да легнеш да спиш. — Трябваше да отида при Аливос и след като изгарях от желание да пребия един търговец на роби, нямаше съмнение, че спорът ни ще прерасне в сбиване.

ГЛАВА 5

КАТРИН

Спах сякаш цяла вечност. Когато се събудих, бях обградена от чувство на безопасност и сигурност. Имах усещането, че мога да се отпусна, но когато последните частици от съня се изпариха, си спомних къде се намирам. Напрегнах се и се огледах в разхвърляната стая. Беше тихо. Вратата беше залостена. Никой не бе идвал да ме тревожи, докато спях. Дори дрехите, сгънати на пода до леглото, бяха недокоснати.

Може би... може би големият дявол не лъжеше. Тарекх, напомних си. Трябваше да запомня това име. Мисля, че ако просто ме беше бутнал на леглото и си беше свършил работата, щеше да е по-добре. Щях да знам какво да очаквам. Тази несигурност направо ме подлудяваше. Едновременно бях разтреперана от ужас и надежда за пръв път от прекалено много време. Дали все пак не бях открила безопасно място? Или това бе затишие преди бурята?

Повдигнах се от леглото, съскайки леко от болка. Истината бе, че ужасната хапеща болка бе много по-лека отколкото вчера. Изтръпването вече го нямаше и болката бе значително по-малка, а температурата също ми бе спаднала малко. Лицето ми вече не туптеше с пулса ми. Много добри признаци. Огледах се из стаята, търсейки знаци, че нещо ме е обезпокоило, докато спях. Преди да си легна, поразтребих малко. Изчистих леглото, сгънах някои дрехи и поставих няколко предмета, така че да знам, ако някой е влизал в стаята, докато спях. Освен това бях търсила скрити камери и не бях открила нищо.

Тази сутрин... ако въобще беше сутрин... всичко беше недокоснато. Дългите косми от косата ми, които бях оставила на пода пред вратата не бяха помръднали, и купчината боклуци, които бях наредила на един от столовете пред врата, си беше на мястото.

Може би, този Тарекх, беше офейкал.

О, моля те, моля те. Не мисля, че мога да понеса повече.

Избутах тази отчаяна мисъл назад, защото ако трябваше да понеса още, за да оцелея, щях да го направя. Никога не се предавах. Станах на крака и се разтегнах леко, нагласяйки туниката. Беше най-чистата и най-прикриващата дреха, която бях носела от месеци, тъй че бях доволна. Стомахът ми изкъркори и реших да изляза от своя пашкул и да се изправа лице в лице с това, което ми бе приготвила съдбата. Никога не съм била добра в това да се крия.

Замислих се за миг как да отворя вратата, но някак успях да намеря начина, и скоро бях навън, в коридора на кораба. Беше клише, но ми напомни за коридорите в корабите от някой фентъзи филм... сив, негостоприемен и малко мрачен, с лампи вградени в стените. Металният под под краката ми бе странно топъл и докато излизах навън се оглеждах за познато лице.

Завих зад ъгъла и там видях отворена врата, водеща към нещо като стая за отдих. Двама от грамадните сини извънземни се бяха навели над една от масите. Единият бъркаше нещо подобно на спагети в купа с прибори приличащи на щипки, а другият държеше нещо като торбичка с лед на лицето си. И двамата вдигнаха поглед, забелязвайки ме.

Замръзнах на място и цялото ми тяло пламна разтревожено.

— Кат — каза Тарекх, усмихвайки ми е. Той остави купата и се изправи на крака, напомняйки ми колко е грамаден и силен. Тъпка от страх премина през гръбнака ми, но аз я игнорирах. Имаше нещо различно в лицето му днес, и когато се приближи, осъзнах какво е.

Беше целият в охлузвания. Тъмносинята му кожа бе покрита с още по-тъмни синини и едно от очите му беше подутото. Това правеше странните му черти още по-необичайни, но той ми се усмихваше все едно е спечелил лотарията. Погледнах към приятеля му, който само ме зяпаше.

— Пропуснах ли нещо?

— Ние спечелихме — заяви намусено другият мъж. Той се изправи на крака и поглеждайки към Тарекх напусна стаята.

— Спечелили? Какво сте спечелили? — попитах с любопитство.

Тарекх само сви широките си рамене и посочи към стола, от който бе станал преди малко.

— Бой в бар. Седни и яж. Гладна ли си?

— Винаги — признах. Храната бе едно от нещата, които бързо се научавах да не отказвам. Няма значение дали има печени буболечки върху топлите спагети, щях да изям всичко, защото никога не знаеш кога ще можеш да се нахраниш отново. Робите не получават три пъти хранене на ден.

Настаних се на стола му и той отмести купата си настрани от мен, преди да отиде до стената и да започне да натиска бутони на едно меню. Нещо зад панела изшумоля и се отвори отделение, от което се появи купа, която започна да се пълни със спагети, или каквото бе това нещо. Той се облегна на стената, докато чакаше, и ме погледна.

— По-добре ли си тази сутрин?

Кимнах, докосвайки лицето си, докато не откъсвах поглед от купата. Бях по-гладна отколкото очаквах да бъда, и спокойният му маниер ми даваше надежда, че това не е някакъв трик и че килимът няма да бъде измъкнат изпод краката ми. Със сигурност вселената не можеше да е толкова жестока.

— Лицето ми е по-добре.

— Изглежда инфекцията я няма вече. След като се нахраниш мога да сменя превръзките ти и да добавим още обезболяващ гел. — Той взе купата щом храната спря да се изсипва в нея и ми я предложи. — Първо се нахрани.

Нямаше нужда да ми го казва втори път. Взех купата и комично огромните щипки, започвайки да бутам храна в устата си. Може маниерите ми хич да ги няма, но той не каза нищо, просто стоеше пред мен и също се хранеше. Каквото и да бе, беше доста вкусно. Нещо средно между картофен чипс със сол, оцет и гъби. Почти съм сигурна, че това бе най-вкусното нещо, което съм яла от година. А може би някога в живота си.

Купата ми се изпразни, преди да го осъзная, а коремът ме заболя от цялата храна, която бях погълнала, но се чувствах добре. Отпусната. Когато Тарекх бутна към мен нещо приличащо на колба, осъзнах, че е нещо за пиене и отпих. Обикновена, чиста вода. Беше хубаво. Изпих я цялата.

Тогава, след като нямаше вече нищо за ядене и пиене, останах да седя, гледайки го как се храни. Беше странно. Чертите му бяха така непознати и не можех да кажа, че е красив. Но очите му имаха бръчици в крайчетата си, което ме караше да мисля, че се усмихва много, и

имаше някаква доброта в грозното му лице, което за мен бе много привлекателно. Спомних си колко внимателно бе превързал ребрата ми вчера, обяснявайки ми какво смята да направи, не просто да върши каквото си иска, все едно няхах право на мнение.

Малките добрини бяха всичко на този свят.

— Е, какво сега? — попитах, обвивайки ръце около кръста си и игнорирайки болката в ребрата.

Той ме погледна.

— Искаш ли още храна?

Да, изкрещя мозъкът ми, но го игнорирах. Бях напълно сигурна, че ще повърна, ако хапна дори само още един залък, но бе трудно да игнорирам инстинктите си. Така или иначе не питах за това.

— Не, имах предвид какво ще стане с мен.

Тарекх кимна бавно и бутна купата си настрана. На дъното на купата му бяха останали няколко парчета от храната и се наложи да стисна ръце, за да не ги взема и да ги изям. Господи, как стигнах до това положение?

— Тук си в безопасност — бе всичко, което ми каза Тарекх. — Не е нужно да се връщаш на станцията, ако не искаш.

Защо, за Бога, бих искала да се върна? Поклатих глава.

— Не мога да те заведа обратно на Земята — каза ми той, отговаряйки на следващия ми въпрос. — Но ако има някое място, на което искаш да отидеш, само ми кажи.

— Тук съм в безопасност?

Той кимна.

— Достатъчно безопасно е. Макар че трябва да съм честен... това е пиратски кораб. Тук не играем точно по правилата. Може да бъдем спрени от властите и ако се случи, ще ни заключат на мига. Ние обаче сме доста умни и се изплъзваме. — Той се ухили, а резците му блеснаха. — Стига да нямаш проблем да пътуваш с мъже извън закона, може да останеш тук, колкото дълго пожелаеш.

Замислих се за приятеля му, онзи с плика с лед на лицето. Не изглеждаше особено доволен да ме види.

— Другите не ме харесват.

— Няма значение какво мислят те — каза Тарекх, облягайки се на стола и скръствайки ръце на гърдите си. Големите му крака се протегнаха под масата и стояхме толкова близо, че на практика се

озовах между тях. Зачудих се, дали това е някакъв намек? Безопасността ми в замяна на сексуални услуги?

Имала съм и по-кофти сделки. Ако това значеше храна и легло, и никой да не ме бие, щях да се съглася.

— Те ще изгубят в гласуването — каза Тарекх и това ме откъсна от мислите за тела и сделки.

— Гласуване? — попитах аз.

— Дам. И те го знаят. Виждаш ли, ние сме екипаж, но гласуваме за всичко. Сенторр и Аливос могат да се мусят колкото искат, но много добре знаят, че щом капитанът и половинката му се върнат на борда, ще изгубят гласуването. Фран ще гласува да останеш, а Кив ще гласува както Фран иска той да гласува — той ми се ухили насреща. — И разбира се, аз ще гласувам да останеш.

Усмивката му бе топла и приятелска, и дори нямах нищо против, че лицето му е посинено, а носът му е крив. Звучеше така, сякаш ще ме пази от останалите, затова се налагаше да се постарая да е на моя страна. Добре, знаех как да го постигна.

— Благодаря ти — казах и сложих ръка на едното му протегнато коляно. Потърках с палец плата и заключих погледа си с неговия. — Да ти изкажа ли благодарността си? Точно под тази маса? — Снизих гласа си, правейки го дрезгав, защото това бе ролята, която трябваше да играя, за да оцелея... на благодарната разгонена пленница.

Той застина и очите му се разшириха. Той се наведе към мен и очаквах, че ще ме прошепне нещо, но просто хвана ръката ми, махайки я от коляното си, преди да се изправи.

— Не за това става въпрос.

Гледах го изпълнена с любопитство. Откакто бях отвлечена от Земята, знаех какво искат всички тези извънземни от човешките жени, и то бе само едно.

— *Винаги* става въпрос за това.

Грамадният извънземен потърка лице с ръце и за момент изглеждаше толкова объркан, че ми идеше да започна да се смея истерично, тъй като излизаше, че никой от двамата ни не знаеше какво да прави с другия.

— Тук си в безопасност — каза ми той.

— С теб — добавих. — Но не за да правим секс?

— Никакъв секс — той въздъхна дълбоко и започна да обикаля из стаята, докато опашката му се клати след него. Усмивката бе изчезнала от лицето му и той потъркваше основата на рогата си, все едно го болеше. — И не просто с мен. Тук си в безопасност с всички ни. Ако Али или Сенторр докоснат дори косъм от главата ти, ще серат през новата дупка, която ще направя на задниците им.

Ъх, хъх. Не повярвах наистина на това.

— Но не съм част от екипажа.

— Не, освен ако не искаш работа.

Светнах при тези негови думи. Можех да правя нещо, друго вместо да лежа по гръб или да използвам устата си, за да имам място на този кораб?

— Добре, дай ми работа.

— Наистина?

— Наистина.

ГЛАВА 6

КАТРИН

Работата, която ми дадоха, беше ужасна. Всъщност, не бе само една работа, а няколко. *Глупакът* бе стар кораб и постоянно имаше дребни неща, които непрекъснато имаха нужда от поправка. Имаше канали за почистване, кабели за сменяне или навързване, филтри за подмяна и маркучи за продухване. Всичко това грамадните сини мъжаги можеха да свършат с едно мигване, но за да го направят трябваше да закотвят кораба на планета с атмосфера и гравитация и след това да се разделят, за да го свършат или да платят на някой на станцията да го направи вместо тях... освен това, ако кацнеха, имаше цял куп документация за попълване, нещо, което не им се искаше да правят.

Или можеха да пратят някоя извънземна с малки ръце и тяло, която да свърши всичко това.

И да, това бе работата ми. Коминочистачът в звездите или нещо подобно. Половината ден, през последната седмица, прекарвах в лазене (с много зор) през тръбите на стените, в които едва се побирах, крещейки към Тарекх неща като „Синята или зелената?“ и след това чистих нещото. Много, много чистене.

И, проклета да съм, обичах да го правя.

Никога не съм си го представяла. Бях мръсна, потна, докосвах ужасни неща, които оставяха лепкава гадна диря по пръстите и под ноктите ми. Беше тясно и неудобно и бях наистина, наистина адски добра в това.

Или наистина *кеф* добра в това, както казваха Тарекх и останалите.

Фактът, че бях така ентузиасирана да работя, значеше, че научавах много за кораба... и за екипажа... през деня. Научих как да чистя кислородни частици и да рециклирам въздуха. Научих как да прокарам вода през тръбите на кораба. Научих как различните

парчета си пасват заедно и Тарекх бе наистина, наистина търпелив и толкова приятен, колкото изглеждаше. Той никога не се разстройваше, дори когато без да искам дръпнех грешната жица, изключвайки цялото хранване на кораба, което накара Сенторр да квичи от възмущение. Аливос и Сенторр все още не можеха да свикнат с мен. Беше минала само седмица, но все още се разминавахме тревожно като първия ден от съвместното ни живеене. Имаше много гледане, заобикаляне и почти никаква комуникация. Тарекх обаче изглежда нямаше нищо против. Казваше, че просто по-трудно се доверяват и че се справям много добре. Спестявах им пари и си печелех място на кораба.

И това ме правеше щастлива.

Както и факта, че спях в стаята на Тарекх вече цяла седмица и никой не бе дошъл да ме притеснява. Никой не опитваше да ме гледа как се къпя или да ме приклепва сама в някой тъмен ъгъл, или нещо подобно. Никой не намекваше, че устата ми ще е по-полезна да върши други неща, или пък да сграбчи задника ми. Истината бе, че вече започвах да вярвам, че съм в безопасност на това място.

Това чувство ме караше да искам да се разплача... само малко. Но не го направих, защото времето за плач отдавна бе отминало.

Вместо това се зарових в работа. Капитанът и половинката му... която изглежда също бе човек... все още не се бяха завърнали от ваканцията си, затова тримата останали членове на екипажа бяха заети с това да попълват запасите и да обслужват кораба, докато е в станцията. Започнах да се чувствам по-добре, когато заварих Сенторр да вписва запасите в общата зала и открих, че е поръчал по-голямо количество от любимите ми спагети. Той не ми се усмихна, но само аз бях тази, която ядеше от точно този вид спагети.

В онзи момент, признавам, малко се просълзих. След като ме отвлякоха от Земята не мислех, че някога ще се почувствам някъде отново като у дома. Че животът ми ще бъде безспирно изпитание, в което да стискам зъби и да търпя до самия ми край.

Тук обаче не бе никак зле. Не бях гладна, не бях жадна, не ме биеха и имах свое местенце. Имах приятел, в лицето на Тарекх, и можех да се сработвам с останалите.

Бях... щастлива.

И това ме плашеше до смърт.

* * *

— Днес ръцете ти треперят — обади се Тарекх от мястото си на пода. — Чувам как потропваш по тръбите. Как си?

Поклатих глава, въпреки че я бях навряла в стената и не можеше да ме види.

— Само се бях замислила. Би ли ми подал острия инструмент с малкото нещо приличащо на шпатула в края? Тук има полепнала някаква черна гадост и трябва да я изстържа — наведох се, протягайки ръка през отдушника на медицинската зала. Ръцете ми не трепереха чак толкова много. Просто бях... притеснена. Тарекх каза, че капитанът трябва да си дойде днес или утре, и се боях, че щастието, което бях намерила през последната седмица, ще приключи на мига. Той казваше, че капитанът е свестен и че неговата човешка жена е много добра... но дали няма да ревнува, ако има още един човек на територията ѝ? Бях готова за най-лошото и това правеше нещата по-трудни.

Исках да остана тук, но не знаех дали ще мога да го направя.

— Това е черен гунк корросив. Не го докосвай или ще ти отпори кожата — секунда по-късно, инструментът се озова в ръката ми и се заех за работа.

— Няма да го пипам — заявих весело. — Готово — плъзнах назад инструмента и се залових отново със стърженето.

— Пази си ръцете — каза ми той. — Ако треперят, по-добре слез и си почини.

— Добре съм, квачка такава — пошегувах се с него.

— Това е човешко нещо? Чипът ми за превод, казва, че е дебела птица, освен ако не съм чул грешно.

Засмях се.

— Човешко нещо е.

— Като думата чукам?

— Точно като нея. Но няма нищо общо със секса.

Под мен, той изсумтя и успях да го чуя над звука от стържене.

— Добре. Започвах да се чудя на странностите на човеците.

Изкисках се.

— Човеците са точно толкова странни... или нормални... като всички останали разумни същества. Или поне така мисля. Сексът винаги е разменна монета по един или друг начин.

— Тук си в безопасност — каза ми той още веднъж, макар и ненужно. Сякаш имаше нужда да ми го казва отново и отново, за да не го забравя... което бе някак сладко.

— Май го спомена веднъж или два пъти — казах му, приключих със стъргането, изсипах боклука в био торба, преди да подам ръце навън и да се измъкна. Погледнах към синьото му лице, когато подадох ръце, за да ми помогне да изляза, и той ме смъкна, поставяйки ме на пода на медицинската зала.

— Все още съм готова да работя за мястото си тук, по всеки възможен начин.

— Знам — каза ми той и можех да видя раздразнение по лицето му. Това вече не ме плашеше, защото научих, че Тарекх е като грамадно, мило мече, в опаковката на дяволски извънземен. В този мъж нямаше абсолютно нищо плашещо, освен размерите му. Дори грозната му физиономия с всеки изминал ден вече не ми се виждаше грозна, а успокояваща и привлекателна. — Казваш ми го много често.

— Така е, защото искам да остана. Знам, че понякога...

— Не — каза той отново.

— Мога да го направя за теб — предложих аз. — Нямам нищо против — и наистина бе така. Бях правила толкова много секс... под принуда и със заплахи... че на този етап още един рунд нямаше да има никакво значение. Щеше да бъде като изстъргване на черна лепкава гадост в задушна тясна тръба... средство, за да запазя мястото си.

— Не — каза той твърдо и лицето му се изопна. — Не съм те довел на кораба за това и го казах вече стотици пъти.

И само защото се разпени така, нямаше как да не го жегна още малко.

— Не си фен на човеците?

Той ме изгледа мълчаливо за миг.

— Не съм фен на секс от съжаление. Достатъчно такъв съм имал в живота си, благодаря.

Секс от съжаление?

— Защо така?

Той посочи към лицето си.

— Заради това.

— Кое „това“? — попитах, повтаряйки жеста. Защото не виждах проблема.

— Аз съм изключително грозен, дори за членове на моята раса. На мен не ми пречи. Но не ме прави особено популярен сред жените. Свърши ли с този инструмент?

Върнах му го, наблюдавайки го внимателно. Охо, не бе в много добро настроение. Защото мисли, че е грозен? Гледах гърба му, беше грамаден и мускулист разбира се, и заплашителен за всеки човек. Когато се обърна обаче, не забелязах чертите му да са чак толкова „ужасни“, че да е по-различен от останалите. Те бяха топли, приятелски и прекрасни, и обичах начина, по който се усмихваше.

— Майната му на всеки, който ти каже, че си грозен — казах му аз. — Аз харесвам лицето ти.

Той ме гледа за известно време, все едно не знаеше какво да каже.

— Все пак човеците имат странен вкус.

Аз само изсумтях на това и отворих уста да отговоря, когато се разнесе глас по интеркома.

— Капитанът е на борда — заяви приятният компютърен глас на кораба.

И тогава забравих всичко, за което говорихме, защото дойде мигът на истината.

ГЛАВА 7

ТАРЕКХ

Кат очевидно бе ужасена от капитана.

Което бе някак смешно, тъй като ако го познаваше, щеше да знае колко бе абсурдно да се бои от него. Кивиан по-скоро би паднал на коляно пред нея, за да нагласи подгъва на туниката ѝ, отколкото да я нарани.

Но след седмица в компанията на Кат познавах страховете ѝ, тъй като е била наранявана в миналото, а това ме караше да искам винаги да я защитавам. Затова, когато пребледня и се приближи към мен, сложих ръка на тила ѝ и я стиснах лекичко, вдъхвайки ѝ кураж.

— В безопасност си — повторих отново. Рано или късно, щеше да го повярва.

— Имам чувството, че ако ми позволиш...

— Не — казах, преди да е довършила. Тя продължаваше да ми предлага сексуални услуги, а аз отказвах да ги приема. Това ме убиваше всеки път по малко, тъй като знаех какво ѝ се е налагало да прави, за да оцелее, след като е била отвлечена от планетата си. Тя обаче бе силна. Не говореше за случилото се. Не плачеше. Стискаше зъби и правеше това, което бе нужно да се направи.

Някой ден може би щеше да ми каже какво се е случило. Предполагах, че щеше да ми прилошее, но ако тя изпиташе нужда да сподели, щях да бъда до нея. Наистина до нея за каквото и да има нужда.

Дори и само като приятел.

Нямаше да отричам, че я сънувах. Не, нямаше да отричам, че взимах бутилка лубрикант от медицинската зала и галех члена си, мечтаейки си, че тя ме докосва. Или че ме гледа с нужда в очите, а не с това мъртво изражение, когато ми предлага да смуче члена ми. Но знаех, че никога няма да се случи. Тя имаше ужасно минало, а аз бях грозен и противен. Не бе добра комбинация, но бях щастлив да съм

неин приятел и защитник. В миналото не е имала много такива и аз бях готов да бъда само това за нея.

— Не е нужно да се тревожиш — уверих я. — Капитанът няма да има нищо против.

— Но той не знае, че съм тук — каза разтревожена Кат. — Вие нали казахте, че вече имате един допълнителен човек, а корабът е за екипаж от четирима. Ами ако...

— Един човек повече не е проблем. Вие не ядете кой знае колко — отново стиснах лекичко тила ѝ. — Ела, нека кажем „Здрасти“ на капитана и половинката му. Мисля, че ще харесаш Фран.

Тя не отговори, затова я побутнах нежно напред, държейки ръката си на рамото ѝ, за да успокоявам, но и за да я задържа, ако опита да избяга. Или по-скоро ако опита да нападне капитана, което бе по-вероятно.

— Скъпи, прибрахме се — извика Фран някъде от долните коридори. — Къде са всички?

Чух Сенторр да се обажда откъм мостика.

— Тарекх ви е приготвил малка изненада.

— Хм — каза Кивиан, но можех да доловя веселието в гласа му. Той обикновено бе такъв. Това е едно от нещата, които го правеха толкова добър капитан за тази работа... приемаше всичко на шега и никога не позволяваше нещо да го стресира. Моята философия към живота бе подобна, затова се разбирахме добре.

Горката Кат не осъзнаваше това за капитана и бе като вдървена, докато я побутвах напред. Беше очевидно, че се тревожи.

— Ще бъдеш наред — промърморих ѝ. — Довери ми се.

— Обещавах ли? — прошепна тя.

— Обещавам — заявих аз. След като го казах, напрежението в раменете ѝ отслабна.

Поведох я към мостика, макар че след седмица на борда, тя вече бе на ясно къде се намира той. Всички останали вече бяха там, включително Кивиан и Фран. Тъмнокосата жена носеше обикновен сив гащеризон, който бях отмъкнал от екипажа на един кораб на сззт, тъй като те бяха по-дребни и по размер се доближаваха до човеците, затова целият ѝ гардероб бе от тях. В контраст на това, половинката ѝ бе облечена по последна мода от родната ни планета с кръстосани ръкави, които се наслагваха пласт върху пласт от материя и връзки, с

геометрични щампи в горната част на туниката и светли кожени ботуши до коленете. Изглеждаше нелепо, но така или иначе, той го знаеше. Понякога не бях сигурен дали е само шарада или наистина му харесваха тези дрехи, но определено бе най-пищно облекчения от всички ни.

Всички се обърнаха към нас и стиснах рамото на Кат, за да не избяга.

— Това е новият член на екипажа ни — заявих, все едно не е голяма работа.

Фран зяпна срещу нас. Очите ѝ станаха огромни и за пръв път успях да видя огромната разлика помежду им. Кожата на Фран бе по-скоро златиста на цвят, косата ѝ бе дълга и черна, а очите тъмни. Цветовете на Кат бяха по-светли, косата ѝ бе онзи оттенък на кафявото, което бях виждал само при най-рядката дървесина, а очите ѝ бяха сиво-сини и бледи. От двете Фран имаше по-големи цици и бе по-висока, докато Кат беше дребна и слабичка навсякъде. В моите очи това я направи по-крехка... или може би защото познавах Фран по-добре и знаех колко е силна.

— О, Боже мой — каза Фран, хвърляйки се напред с протегнати ръце. Тя притисна Кат в прегръдка и я стисна силно. Или поне опита. Беше ясно, от изплашената реакция на Кат, че не е свикнала да бъде докосвана. Кат ме погледна безпомощно и все пак изтърпя прегръдката на Фран, без да се отскубне от нея.

— Още един човек! Толкова отдавна не съм виждала лице, което да е като моето!

— Като изключим Клоуи — обади се Кивиан.

— Като изключим Клоуи — съгласи се Фран, отстъпвайки назад. Тя се усмихна на Кат и погледна към мен. Изражението ѝ стана тъмно и тя пристъпи между мен и Кат. — Купил си шибан човек? Ще те пречукам, Тарекх...

Кат изскочи забързано иззад Фран, заставайки пред мен с разтворени ръце. Опитваше се да ме защити.

Нещо странно започна да тупти в гърдите ми.

— Не се ядосвай на Тарекх — каза Кат, а гласът ѝ бе по-твърд от когато и да е било преди. — Той ме купи, за да ме спаси. Доведе ме тук, превърза раните ми и не ме е докоснал. Каза, че мога да съм част от екипажа, ако си заслужа мястото.

Сенторр и Аливос ме погледнаха с присвити очи. Кивиан ме погледна така, че накара рогата ми да запарят в основата си.

— Не съм я купил за секс — казах. — Макар че би трябвало да е очевидно. — Кръстосах ръце на гърдите си и опитвах да изглеждам нормално, макар да бях леко разтревожен дали другите ще я приемат. — Беше сериозно ранена. Не можех да я изоставя.

Погледът в очите на Фран стана по-нежен и тя погали ръката на Кат.

— Няма да го нараня. Стой спокойно. — Кат обаче не помръдна, въпреки че Фран ѝ се усмихна. — И разбира се, че си част от екипажа. Ще е страхотно да има друг човек на борда.

— Като капитан на този кораб, нямам ли право на глас? — попита развеселено Кивиан.

— Не — отвърна Фран.

Кивиан се разсмя, отмятайки главата си назад.

— Ах, сладка моя половинке, толкова си забавна. Разбира се, че тя може да бъде част от екипажа. Повече човешки жени ще направят мястото много по-красиво, за разлика от тези грозни лица, с които пътувам от толкова време — той направи жест към нас мъжете.

За моя изненада Кат се намръщи на Кивиан.

— Веднага престани с това. Тарекх не е грозен.

Бях удивен и ми се прииска да притисна малката човешка жена силно към гърдите си. Толкова яростна защитничка.

— Късметлия съм, че имам толкова свиреп защитник на своя страна — казах ѝ доволен.

— И дори няма да гласуваме? — попита Аливос, изглеждайки повече недоволен към капитана и Фран, отколкото към другата жена.

— Защо? — Кивиан се облегна на контролния панел и скръсти краката си в глезените. — Фран, аз и Тарекх гласуваме тя да остане.

— Фран не би трябвало да има право на глас. Тя е основна... — Али се намръщи. — Тя...

Веселото настроение на Кивиан се изпари.

— Много внимавай — заяви той тихо.

Аливос млъкна. Той поклати глава и се върна на мястото си. Фран размени поглед с Кивиан, докато се опитваше да прегърне отново Кат.

— Ще свикне — заяви тя на Кивиан. — Не се тревожи за това. Знам, че аз нямам намерение да се тревожа.

Всичко се нареди, точно както знаех, че ще се случи. Кат щеше да е шестият член на кораба ни за четиричленен екипаж. Бяхме малко пренаселени, но щяхме да се справим.

Сенторр се въртна отново на пети с намръщено изражение.

— Сега какво? Ще останем ли, за да направим модификациите по *Глука*? Да отворим част от товарния отсек, за да направим стая на човека или...

— Тя може да вземе моята каюта — обадох се аз, стараейки се да не показвам гнева си относно пренебрежителното „човека“, което Сенторр подхвърли. — Ще продължа да спя в медицинската зала.

Фран възкликна невярващо.

— Спиш там? Изненадана съм, че си успял да намериш кушетката сред целия онзи безпорядък.

Свих рамене. Не беше най-комфортното място... от части по моя вина... но ми харесваше да си представям Кат сгушена на удобно в леглото ми. Не исках да променям това.

— Няма да оставаме — добави Кивиан. — Имахме малък проблем с един от местните. Вероятно трябва веднага да изчезваме от тук — той спря за миг. — И да си сменим името. Вероятно и сигнала. И данните.

Сенторр простена, защото това бе изцяло работа за него.

— Какво си направил?

Фран само поклати глава.

Кивиан изглеждаше обиден.

— Той обиди половинката ми. Какво се очакваше да направя?

— Вероятно не да блъскаш главата на лидера на каскри в стената? — обади се Фран със сладък гласец. Тя сложи ръка на рамото на Кат — Ела. Имам някои дрехи, които ще ти станат. Ще ти е по-удобно с тях, отколкото с туниката, която носиш. Предполагам, че е на Тарекх, нали?

Кат ми хвърли колеблив поглед, докато Фран я теглеше навън, и онова странно туптене в гърдите ми се появи отново. Не бях свикнал някой да гледа към мен, все едно съм единствената светлина в тъмнината, единственият човек, на когото се доверяват. Обикновено грозната ми физиономия плашеше всички.

Тарекх не е грозен! — бе заявила разпалено Кат.

Кимнах й окуражително и тя най-после тръгна с Фран. Ах, кеф. Тя щеше да бъде моята гибел, тъй като вече ме бе обвила около малките си пръсти, а дори не го осъзнаваше.

— Е, какво ще е новото име на *Танцуващият глупак*? — попита Сенторр с глас, от който лъхаше раздражение.

— Какво ще кажете за *Лудо влюбен глупак*? — попита Кивиан, подсмивайки се към мен.

Отговорът ми бе един груб жест с ръка.

ГЛАВА 8

КАТРИН

Фран бе мила... вероятно.

Чувствах се така, все едно е минало адски много време откакто съм била в компанията на друго човешко същество и сега просто не знаех как да се държа. Тя беше много любвеобилна и ме прегръщаше постоянно, което е някак неудобно. Обаче не исках да нараня чувствата ѝ, защото беше очевидно, че се радва на присъствието ми. Най-трудната част бе, че мозъкът ми ми казваше да ѝ се доверя, защото е човек, а беше минало много, много дълго време, откакто се бях доверявала на някой... с изключение на Тарекх. Част от мен искаше той да е тук. Нямах значение, че щях да се преобличам. Нямах нищо, което вече да не е виждал.

Вероятно.

Фран не спираше да бърбори, докато ме водеше към каютата, която явно споделяше с капитана. Имайки предвид, че е пиратски кораб, очаквах да е по... пиратски. Вместо това, бе доста луксозно, с красиви цветни пана по стените, аристократични вази и куп декоративни възглавнички на леглото. Когато Фран отиде до една от стените и я натисна, панелите се плъзнаха настрани, разкривайки огромно количество различни дрехи. Тя ми хвърли притеснен поглед.

— Повечето дрехи са на Кивиан. Моите са в малкото шкафче ето тук. — Тя издърпа едно чекмедже най-отдолу в гардероба, където прилежно бяха сгънати туники в различни цветове. — И макар всичко да е за заблуда, моят мъж наистина обича модата — тя поклати глава. — Е, какъв цвят искаш? Зелен? Син? Зелен номер две? Син номер две? Сззт не са от най-модерната раса, но гащеризоните им са сносни. Обаче няма никакви бикини.

Примигнах, опитвайки да асимилирам колко спокойна е тя. Колко е щастлива. Не беше като мен. На този етап аз се чувствах само като една счупена черупка, която опитва да се възстанови, но е по-

твърда и по-грозна. Оцелях, но по най-трудния начин. Цветът на дрехите беше нещо толкова тривиално, след като не си имал дрехи, с които да се прикриеш добре, месеци наред.

Но това беше в миналото. Не исках повече да мисля за миналото. То бе мъртво.

— Кожата ти е по-светла от моята — каза тя, взимайки няколко туники в светло зелено. — Мисля, че тези ще ти отиват повече, отколкото на мен.

— Благодаря ти — след миг бях успяла да си спомня маниерите.

— Е, от къде си? — попита тя, но преди да отговоря от интеркома се разнесе глас.

— Скъпа, боя се, че имаме малък проблем — заяви Кивиан от говорителите.

Фран въздъхна и извъртя очи.

— Проследили са ни, нали? А каза, че няма да успеят.

— Изглежда съм ги подценил. Би ли била така добра да отведеш новия член на екипажа ни в безопасната стая, докато се погрижим за гостите си? Властите на станцията ще се качат всеки миг на борда.

— Заемам се. Обичам те. — Фран коленичи на пода, посягайки към нещо зад красивото дървено бюро.

— И аз те обичам, безценна моя.

— Този мъж — изсумтя Фран, но знаех, че е доволна. Чу се леко изпукване и масивният панел, показващ залез на една от стените, се завъртя, разкривайки входа към малка, добре осветена стая. От едната страна бяха струпани сиви контейнери, но имаше достатъчно място за Фран и за мен. Забелязах, че тя взе пистолет от гардероба и го затъкна в колана си, преди да се насочи към скритата стая — Надявам се да не отнеме прекалено много време.

* * *

Два часа по-късно все още седяхме в тясната стая. Фран потропваше нетърпеливо с крак, а аз само си седях стиснала в ръце новите си дрехи. Фран не изглеждаше разтревожена, въпреки факта, че бе минало доста време, и се постарях да последвам примера ѝ. Щом тя не се тревожи, значи и аз няма да се тревожа. Обаче започваше да

става малко топло на това място. Поразшавах се на мястото, избърсвайки капчицата пот, стичаща се по носа ми.

— Знам — прошепна тя. — Горещо е. Но не можем да включим охлаждането, защото ще ни намерят много бързо — тя се облегна назад на един от контейнерите. — Мразя тази част, но е нужна. Хаал Уи не е от типа места, на които създават проблеми с контрабандна стока, но щом Кив ме моли да се скрия, аз го правя, без да задавам въпроси. Представям си, че охранявам товара — тя потропа по единия контейнер и се ухили. — Определено е странен начин на живот, но започнах да свиквам.

Кимнах. От опит знаех, че тук с хората се отнасят като с екзотични маймунки. За нещастие, някои обичаха да чукат маймуни, както бях разбрала от първа ръка. Имаше изроди във всяко общество, явно, дори да е извънземно. Нямах против да се крия, стига да не ми се налага да се връщам при предишния си собственик.

— От колко време си с екипажа? — попитах аз.

— Мисля, че от около година. Човешка година. Летоброенето на мессакаш е по-различно и още не мога да я схвана — тя сви рамене. — Времето измервам от работа до работа. Истината е, че само това има значение за мен.

— А ти... щастлива ли си? — беше толкова странен въпрос, но нямаше как да не попитам.

Фран ме погледна с тъмните си очи.

— Имаш предвид в открития космос, обградена от извънземни, и че никога няма да се върна у дома? Да, щастлива съм. В началото се надявах, че Кив и другите ще ме върнат у дома, но осъзнах, че дори да се прибера у дома, никога няма да съм същият човек, който бях. И обичам Кивиан. — Нежната й усмивка казваше повече от всяка дума. — Той, разбира се, е невъзможен. Никога не съм срещала един толкова грамаден, силен и здрав мъж, който се вълнува от модерни дрехи и предмети на изкуството, но той е такъв. Обичам колко отворена личност е той, и обичам това, че ме вижда такава каквата съм. Това е много рядко.

Знаех какво има предвид. Толкова много пъти са се отнасяли с мен като с вървящо, говорещо куче. Или вагина. Когато някой се отнася с теб като с личност, бе много важно.

Както Тарекх се отнасяше с мен. Спомних си как, когато всички избързаха да го обвинят, че е правил нещо нередно с мен, го защитих.

— Тарекх беше прекрасен с мен — казах й. — В началото бях изплашена, но той нито веднъж не ме докосна. Мисля, че ме взе просто защото видя някой, който има нужда от помощ.

— О, Тарекх е напълно страхотен — съгласи се Фран. — Той има най-милото сърце. Но не се заблуждавай, че мотивите му са сто процента чисти.

— Какво имаш предвид? — попитах, изведнъж застинала от тревога.

— Не, не това — каза Фран, улавяйки погледа ми. Тя вдигна ръце във въздуха. — Няма от какво да се тревожиш с Тарекх... освен може би да не бъдеш заровена под целия боклук, който трупа. Този мъж е кралят на мърлячите. Имам предвид, видях начина, по който те гледа. Той вече те обожаваше и съм убедена, че ще направи всичко за теб. Разбира се, никога няма да те докосне. Не е такъв. Но това не значи, че няма да те обича от разстояние.

Изсумтах. Да ме обича от разстояние? Моля ви се. Замислих се за грамадния мъжага и за това как винаги ме подкачаше и се шегуваше с мен.

— Ние сме само приятели.

— Знам. Което доказва, че си в пълна безопасност. Той знае, че не ви е било писано да сте заедно.

И това ме тревожеше. Защо всички мислеха, че Тарекх никога няма да може да си намери любима? Аз не търсех нищо романтично. Не търсех нищо, освен това да имам легло... и тялото си... само за себе си, поне за известно време. Но ми беше гадно задето всички подценяваха Тарекх, който беше наистина страхотен мъж.

— Защо казваш това?

Тя сви рамене.

— По стандартите на мессакаш, той може да бъде наречен „много грозен“. Виждаше съм как жените в заведенията се свиват от ужас, щом им се усмихне. Освен това е прекалено грамаден, което също не е в негова полза. Някои от мъжете мессакаш са много суетни и доста красиви, затова сигурно е много скапано да бъдеш грозен — тя сви рамене. — Обаче никога няма да намериш някой с по-добро сърце.

Замислих се за Тарекх. За широкото му открито лице. За многократно чупения му нос. За бележите по челото му, които караха очите му да изглеждат различни едно от друго. Огромната му, добронамерена усмивка. Щеше да стане страхотно гадже за някое момиче. Половинка. Каквото и да е. Горкият. Всички, които търсеха само перфектен нос и лицева симетрия, бяха повърхностни задници. Майната им.

— Аз харесвам лицето му — заявих упорито.

Фран само се усмихна.

— Е, Кат, какви са плановете ти? Добре дошла си да останеш с нас, но не всеки иска да прекара остатъка от дните си на малък пиратски кораб с четирима грамадни мъжаги. Напълно ще те разбере, ако решиш, че искаш да отидеш някъде другаде.

Свих рамене.

— Докато тук съм в безопасност, не ме е грижа особено. Както ти каза, ще карам ден за ден — Истината бе, че, макар и по най-грешните причини, дори мисълта за бъдещето — все едно наистина бих могла да имам такова — караше главата ми да тупти болезнено.

— Е, предполагам, че можем да те заведем навсякъде, освен на Земята — тя потупа контейнерите. — Имаме запаси от едни кристали, продаващи се само на черния пазар, и с тях бихме могли да обиколим няколко звездни системи. Онова, което преди би отнело месеци, сега се нуждае само от малко проучване, за да може да се избегнат властите. Веднъж щом успеем да разпродадем тези кристали и получим парите си, ще имаме възможност да те отведем на различна планета или система, или където и да пожелаеш... с изключение на Земята.

— Разбирам.

— Знаеш ли, братът на Кивиан е женен за човешко момиче. Живеят на една далечна фермерска планета. Спокойна е и достатъчно далеч, че някой да се интересува дали си легална или не. Дори може да останеш при тях, ако искаш да се отдалечиш от този живот.

— Ще си помисля за това — казах й аз. За момента исках да остана тук. Тарекх бе мой приятел, а аз не изоставях приятелите си. Те бяха прекалено ценни, също като безопасността. Докато бях добре дошла тук и никой не се опитваше да ме залови, това място бе също толкова добро, колкото и всяко останало.

А и така или иначе, звучеше все едно имам месеци да взема решение. Достатъчно време за едно момиче да реши какво иска.

ГЛАВА 9

КАТРИН

Два месеца по-късно

Този мръсен плъх.

Изсумтах, докато натисках диспенсъра в общата зала и тъмносините лотара спагети започнаха да се изливат в купата ми, вместо любимите ми аскри спагети. Солените аскри спагети бяха любими на още само един член на екипажа, който много добре знаеше, че сме на седмици от това да получим нови провизии, и който знаеше, че ще побеснея, когато науча, че е изял провизиите ми.

Тарекх щеше да загazi много яко. От къде знам, че той ми е откраднал спагетите? Лотара бяха тъмносини, а аскри зеленикаво жълти и леко солени. Този тъпанар. Разбира се, представих си как Тарекх изяжда последните късно миналата нощ с блажено изражение на лицето си, и след това е заредил в диспенсъра различен вид, само за да ме ядоса. Това определено бе негово дело. Не можех да скрия усмивката си, когато спрях диспенсъра и измъкнах отвертката си от колана, стоящ ниско на ханша ми, стил Хан Соло.

Нямаше да го оставя да му се размине с това, нали?

Десет минути по-късно бях отворила панера на диспенсъра за храна и бях сипала сапун в един от любимите вкусове спагети на Тарекх. Само за една порция, разбира се, защото няхах намерение да хабя толкова много храна, но щеше да знае, че не бива да се ебава със спагетите на едно момиче. Затворих панела, прибрах отвертката в колана си и реших, че вместо да ям, мога да се позаяждам малко с любимия си медик.

Докато излизах от масовата зала, се натъкнах на Аливос.

— Не яж от джирри спагетите — предупредих го. — Заложила съм капан.

— *Кеф*. Пак ли си играете със спагетите? — простена той. — Осъзнаваш ли, че е против военните процедури да се гаврите с

хранителните ни припаси?

Направих физиономия заради думите му, а той направи груб жест с ръка, който побързах да повторя. Бях научила, че тези момчета може да са малко намусени, но винаги предвидими и приятни по свой собствен начин. Аливос все още бе затънал във военните си порядки. Сенторр бе обсебен с това да поддържа кораба така, че да работи безотказно. А Кивиан... е, Кивиан бе хубавецът в групата. Тарекх беше сърцето на това място, миротворителят. Фран бе мамчето, предполагам, ако е нужно да има такава.

Аз? Все още не съм сигурна какво съм аз. Домашното куче, може би. Можех да го преживея. Всичко, което знам, е, че обичам *Лудо Влюбеният Глупак* и екипажа му, които за последните два месеца бяха страхотни, по всички параграфи. В безопасност съм. Имам приятели. Полезна съм. Сенторр ме учеше как да стрелям с бластер, в случай че ни вземат на абордаж. Макар и Сенторр, и Аливос да бяха против да стана част от екипажа, и с двамата се разбирах много добре. Отнасях се с мен като със сестра. Фран беше моята най-добра приятелка, а Кивиан... е Кивиан си беше Кивиан.

Колкото до мен и Тарекх, това между нас бе една много странна връзка. Понякога повече от приятели, а понякога по-малко от... повече. Копнеехме за компанията си. Умеехме да се дразним един друг постоянно. И двамата знаехме, какво се крие в ума на другия и той бе единственият, който можеше да ме накара да се смея толкова силно, че едва не се подмокрях от смях. Той беше най-страхотното нещо на този кораб, а това бе наистина голяма работа, тъй като тук всички бяха адски готини.

Прехапах устни, за да не издам някой звук, докато се насочвах по коридора към медицинската зала. Щях да изненадам тъпанаря и да му покажа, че игричките му със спагетите ми не са ми по вкуса. Но едно ще му призная на Тарекх, с него никога не беше скучно. Ухилих се, въпреки че беше саботирал спагетите ми, само защото знаех, че вероятно го е планирал от доста време. Щеше да иска да види лицето ми, когато...

Спрях пред медицинската зала, когато чух нисък стон и името ми, прошепнато много тихо.

Кожата на ръцете ми настръхна. Разпознах гласа му и той говореше прекалено тихо, за да може някой да го чуе. Това би трябвало

да е тайна. В момента би трябвало да откачам, че нашето платонично, комфортно приятелство бе поело по странен път. Би трябвало да се обърна и да си тръгна.

Вместо това сложих длан на панела на вратата, отваряйки я само малко, за да мога да го видя.

От мястото ми в коридора, можех да видя силния, широк гръб на Тарекх. Мускулите му се стягаха, а опашката му се клатеше напред — назад. Беше без блуза и татуировките по тялото и ръцете му се виждаха лесно, танцувайки красиво по кожата му. Разбира се, бях го виждала и преди така, защото когато вършим мръсна работа на кораба, той имаше навика да си сваля блузата, за да не си я цапа. Разбих го. Бях унищожила много ръкави и бях пробила дупки в много от гащеризоните си.

Сега бях по-заинтересована, че панталоните около кръста му бяха по-свободни, задните му части бяха стегнати, а ръката, която държеше пред себе си, помпаше здраво и бързо. С другата си ръка се бе опрял на стената, а главата му бе приведе напред, докато рогата му стърчаха във въздуха.

И още веднъж чух тихо прошепнатото си име.

Отново настръхнах, но не от страх или ужас. Изненадващо, се почувствах... поласкана? Доволна? Беше странно. Не бях мислила за секс откакто стъпих на борда на *Глука*, защото не исках да мисля. Бяха минали само два месеца, през които започвах да се чувствам отново нормално. Два месеца, в които не бях третирана като играчка, която да бъде използвана и захвърляна. Не бях мислила за миналото си, защото то вече бе зад мен. Но гледайки този красив гръб и начина, по който всеки твърд мускул се стягаше в очакване на освобождението, започнах да усещам леко пламъче в стомаха си. Малък копнеж.

Спомних си колко хубав може да бъде сексът.

Спомних си какво е усещането на тежестта на партньора ти върху тялото ти, чувството да бъдеш секси и невероятно доволна, докато той се тласка между бедрата ти, карайки те да се чувстваш все едно сте едно. Спомних си интимността, чувството да имаш връзка с някой.

За първи път, от много дълго време, усетих, че това ми липсва.

Тарекх отметна глава назад, а от устните му се изтръгна тих стон, докато раменете му потрепераха. Той щеше да свърши всеки

миг. Замислих се за секунда, преди да затворя безшумно вратата. Също толкова бързо, отново активирах панела, този път оповестявайки пристигането си.

— Член на екипажа Кат влиза в залата — обади се компютъра.

Тарекх изруга и грабна старата си туника, мятайки я в скута си, когато нахълтах в залата, като най-добрата актриса на света. Не подсказах с нищо, че съм станала свидетел на случилото се преди миг, и вместо това го подкачих.

— О, недей да се криеш — пошегувах се. — Все едно не съм те виждала преди.

Той само извъртя очи, държейки туниката пред члена си, преди да се насочи към водната стая, за да се почисти.

Скочих на леглото за прегледи и започнах да люлея краката си, докато го чаках. Не пропуснах да забележа яркия цвят в основата на рогата му... мессакаш версията на изчервяване. Не успях обаче да видя члена му, което бе някак разочароващо. Усетих, че се питам с любопитство какъв ли беше. Аз (за нещастие) бях правила неведнъж секс с извънземен, но никога с някой от неговата раса. За момент се зарадвах, че е така. Исках той да ми бъде първият.

И в следващия миг се запитах защо точно тази мисъл изскочи в ума ми. Не правих секс с Тарекх. Той ми беше просто приятел.

Но след това си спомних как изрече името ми, докато галеше члена си. Може би само изпускаше парата? Може би може да си прави чекия, мислейки за мен, тъй като бях единствената жена на борда, освен Фран, а пък тя беше омъжена?

Името на Фран ме накара да си спомня това, което ми бе казала в деня, в който се запознахме. *Но това не значи, че няма да те обича от разстояние.* Тогава бях решила, че са пълни простотии, но сега вече не бях сигурна в това.

Тарекх се върна след няколко минути с панталон и колан по местата им. Той ми изръмжа половинчато, с което хич не успя да ме изплаши.

— Би трябвало да се научиш да питаш дали е кеф безопасно да влезеш тук.

— Ти трябва кеф да се научиш да не си играеш с дреболиите си, през деня — изсумтях, макар тайно да бях доволна. Помислих си за дрезгавия секси начин, по който изрече името ми. Господи, хареса ми

прекалено много. Какво не ми е наред? Залюлях крака заради смесицата от тревожност и нетърпение. Нещо в това, че го улових по време на акта, промени всичко за мен, макар да не бях сигурна какво точно.

Той само ми изръмжа и преструвайки се, че е зает, отиде до панела, правейки се, че проверява нещо.

— Какво искаш?

— Някой е изял всичките ми спагети в общата зала — казах спокойно. — Да знаеш кой може да бъде той?

Тарекх само ме погледна през рамо и лека усмивка разтегли устните му. Беше като удар в корема, тази остроумна малка негова усмивчица, и останах без дъх от това, колко красив бе той. Не, грешах. Не красив. Той никога няма да е красив по общоприетия начин и нямах нищо против това. Но нямаше как да отрека, че бе пленителен. Привлекателен бе характерът му, силата му и игривият му ум. Защитничеството, което надигаше глава всеки път щом бе близо до мен, и приемането да ми бъде просто приятел, ако това е всичко, което искам.

Дали това значеше, че ме обича от разстояние?

О, Господи, не съм сигурна, че вече искам да сме само приятели. Чувствах се толкова объркана.

— Не съм бил аз — каза той и ми отне миг да осъзная, че все още говорим за спагетите. Беше странно да обсъждаме нещо такова, след като целият ми свят се бе преобърнал за броени мигове. Проблемът със спагетите бе преди да го хвана как мастурбира тайно, стенийки името ми. Тази вечер вероятно щях да правя същото... само за да видя какво е усещането.

Мисълта накара женствеността ми да се свие конвулсивно и кръстосах крака, притискайки бедрата си силно едно към друго.

— Какво ще правиш? — попитах, сменяйки темата.

Той изсумтя.

— Инвентаризация.

— Все едно можеш да намериш нещо в тази кочина — пошегувах се и се пресегнах с крак, за да побутна шаващата му опашка. Постоянно чистех това място след него, а той пак го обръщаше с главата надолу. Мъжът обожаваше хаоса, което бе някак сладко... но не и забавно. Определено не бе забавно.

Но това не значи, че няма да те обича от разстояние.

Аххххrrrrrrхх.

— Изглеждаш превъзбудена — каза ми той, натискайки няколко бутона на панела пред себе си, преди да ме погледне.

Не му казах, че той е причината за това. Не бях достатъчно смела, а и все още не бях подредила всичко в ума си. Гледах как опашката му се люлее, показвайки, че и той не е напълно спокоен, и реших да сменя тактиката.

— Мисля си за другите планети, които ще посетим, след като приключим с продажбата на нещата от черния пазар.

Той се обърна на мига към мен и за първи път откакто влязох, ми посвети пълното си внимание.

— Ох! Няма ли да останеш на *Глуака*?

— Не, мисля, че ще остана — казах бързо. — Но просто обмислям опциите, които имам.

Тарекх кимна и вдигна торбичка с превръзки.

— Умно. Бил съм на много места. Ако искаш можеш да ме разпиташ. Ще ти кажа каквото знам.

— Кажи ми за родната ви планета Хоумуърлд — казах, любопитна да науча каква е расата му. От това, което бях чувала от екипажа, мессакаш са се разпръснали по други планети, но всички бяха от Хоумуърлд и че само няколко поколения са били изгубени. Имаше много показатели сочещи за културната им гордост тук на кораба.

— Какво искаш да знаеш за нея? — той потърка тила си с грамадната си синя ръка, навеждайки леко глава назад и напред по начин, който намирах наистина привлекателен. Не можех да откъсна очи от него.

Мамка му, защо всички тези движения изведнъж станаха така привлекателни? Само защото съм го хванала да мастурбира? Какво не ми е наред, да му се не знае? Поклатих глава, за да я прочистя.

— Значи, всички там изглеждат като теб, нали?

Той се засмя и метна рулото превръзки в един от отворените шкафове, но те отскочиха обратно, политайки към земята.

— Не и ако имат малко късмет.

По някаква причина това ме подразни. Мразех, когато казваше, че е грозен, все едно да имаш красиво лице е някаква добродетел,

която един мъж трябва задължително да притежава.

— Е, тогава не искам да ходя там.

Тарекх застина напълно неподвижно. Примигна и погледна назад към мен. Мессакаш не можеха да мърдат веждите си, но бях научила да интерпретирам движението на устните му и беше очевидно, че се чувства малко объркан.

— Кат, да не би... да флиртуваш с мен?

Да флиртувам? Да флиртувам?

Той звучеше толкова удивен, че отрицанието на устните ми се промени на мига.

— И какво ако е така?

Големият тъпанар само потърка челюстта си.

— Не се обиждай, но мисля, че можеш да намериш нещо по-добро.

Гррр.

— Може би не искам. Какво мислиш за това? — Сърцето ми започна да препуска. Нямах никаква идея на къде се опитвам да насоча този разговор. Всичко, което знаех, бе, че искам той да е наясно, че не го мисля за грозен. Никога не съм го мислила. Никога няма да го мисля за грозен.

Вместо да изглежда доволен или поласкан, дори изненадан, изражението му стана някак дистанцирано. Изразителната му уста се присви и знаех, че е ядосан. Опашката му започна да се поклаща бясно от едната страна към другата, като на ядосана котка.

— Мислех, че сме приключили с това. Не е нужно да ме чукаш... мен или някой друг на този кораб... само от благодарност. Заслужила си си мястото с усилена работа. Не е нужно да го заслужиш и по гръб.

Гневът експлодира в мен и скочих на крака, смъквайки се от медицинското легло.

— Как смееш?

Очите му се разшириха при гнева ми. Тарекх посегна към мен.

— Какво? Само искам да кажа...

Блъснах го с двете си ръце, с длани напред право в топлите му голи гърди. Господи, мразех това, че дори лекият контакт бе толкова прекрасен.

— Ти мръсен шибаняк. Наистина ли мислиш, че правя това? След като знаеш миналото ми? След последните два месеца? Мислиш,

че ще те изчукам, само защото, хей, какво е още един член, пък и Тарекх може да има нужда да си начеше крастата? Майната ти! — Блъснах го отново и се отдалечих, преди да успее да ме сграбчи — МАМКА МУ! — изкрещях с цяло гърло и ударих с юмрук стената, преди да изляза от медицинската зала.

Шибан тъпанар. Да го изчукам от съчувствие. Толкова с опита ми да флиртувам. Бях така бясна, че ми идеше да крещя.

И го направих. Отново. Само защото беше страхотно да изкрещя неудовлетворението си.

След това нахълтах в стаята си... тази, която преди беше на Тарекх... и заключих вратата, така че да не може да ме безпокои.

ГЛАВА 10

ТАРЕКХ

Избухването на Кат ме изненада. Защо беше толкова ядосана?

Все още бях разтърсен и се възстановявах от факта, че ме беше хванала да мастурбирам. Тя се държеше все едно е нищо, но ако бе дошла няколко мига по-рано, щеше да чуе как стена името ѝ. Не исках да знае, че съм обсебен от нея. Че я считах за своя от мига, в който се опита да ме намушка със собствената ми игла, точно в тази медицинска зала. Тя не се интересуваше от мен по този начин и по тази причина това бе още едно от нещата, които държах заровени дълбоко в себе си и борех с усмивка. Това, че тя бе щастлива и в безопасност, бе достатъчно за мен.

Или поне за сърцето ми. За члена ми определено не бе достатъчно, но за сърцето ми, да, беше.

Флиртуващата ѝ покана обаче направи нещата много по-зле. Защото исках да кажа „да“ на това, което предлагаше. Исках го повече от всичко на този свят. Но също така знаех, че не е редно. Не само защото още не бе готова, но защото не изпитваше към мен това, което аз изпитвах към нея. Ако я докоснех, не исках да видя отново онзи мъртъв поглед в очите ѝ. Онова изражение „Ще изтърпя това, защото трябва“, което бях виждал на лицата на проститутките. Исках да ме докосва, защото ме желае толкова силно, колкото я желаех и аз.

И знаех, че тя никога няма да ме пожелае по този начин.

Фран се появи от коридора с объркано изражение на лицето. Хвърли ми поглед, заставайки на вратата.

— Какво ѝ е на Кат?

— Добре е — казах аз.

Сега Фран ме погледна подразнено.

— Ругае с цяло гърло и гласът ѝ ехти из кораба. Кое от това те кара да мислиш, че е добре?

Свих рамене.

— Добре, ядосана ми е. Но иначе е добре.

Фран погледна надолу по коридора, все едно се чудеше дали да последва Кат или не, преди да се обърне към мен.

— Какво си й казал?

Можех да усетя как основата на рогата ми пламва. Само малко.

— Ами, може би съм предположил нещо, което да я е разярило.

Тя изсумтя.

— Разбрала е, че си изял всичките й спагети?

Потърках с ръка голата си глава.

— Ами, не точно. Имам предвид, разбрала е, но не за това ми се сърди. — Зачудих се дали да запазя мълчание, обаче Фран беше човек. Може би щеше да разбере какво грешно сторих, че така да ядосам Кат. — Може ли да поговорим за малко?

— Разбира се. — Тя влезе вътре, подритвайки една от туниките ми. — Боже, ти си мърляч. Кат не беше ли почистила това място?

Свих рамене. Може и да го бе направила.

— Обича да ме дразни с това.

— По-скоро се грижи за теб — каза Фран, скръствайки ръце на гърдите си и облягайки се на стената, имитирайки Кивиан толкова перфектно, че бих се засмял, ако не бях толкова дяволски объркан в момента.

— Да се грижи за мен?

— Разбира се. Измежду всички нас, тя е най-близка с теб. Разбира се с момчетата и мен също, но за всичко се обръща към теб. Не си ли го осъзнал?

Бях забелязал, разбира се, че Кат подреждаше някои от нещата ми. Преди няколко дни беше почистила килера ми, нареждайки прилежно всичко. Когато го видях, реших, че просто обича да й е подредено и да ме дразни, и че това са причините винаги да ми намества нещата. Мислех, че иска да ме дразни, но и да показва на останалите, че е полезна.

Но по присмехулното изражение на Фран, започвах да мисля, че съм грешал.

— Мисля, че тя флиртуваше с мен — признах аз. — И това ме накара да й кажа, че не искам съжалението й.

Фран плесна челото си с ръка и в мен се надигна вълна от неудобство.

— *Кефинг* идиот такъв! — въздъхна тя.

— Какво?

— Тя те харесва.

Озадачих се.

— Разбира се, че ме харесва. Ние сме приятели.

— Не, тъпунгер такъв. *Харесва* те.

Това беше едно от онези човешки неща, които имаха нужда от обяснение.

— Обясни.

Фран извъртя очи.

— Не мога да повярвам, че си толкова загубен. Добре, нека ти го кажа по-прост начин. Тя е твоята сянка из кораба. Разбира се с всички, но прекарва времето си с теб. Между вас съществува това малко, странно нещо, което всички забелязваме. Като играта ви със спагетите.

— Това е, защото сме приятели...

— Значи правиш същото с Али и Сенторр? С Кив? С мен?

Намръщих се, защото, разбира се, че не го правех. Те нямаше да реагират по същия начин като Кат. Али ще ръмжи, Сенторр ще започне да ломоти. Кивиан ще се разсмее и Фран вероятно също. Само Кат ще ме погледне с този странен блясък в очите, докато обмисля как да ми отмъсти. И трябва да призная, това ми бе любимото. Живеех за усмивката ѝ.

— Нищо от това не значи нещо.

— Даааа, точно така. Ами какво мислиш за това, че се ядосва, когато кажеш, че си грозен? Или ако Али реши да се заяжда с теб? Винаги ви поправя и се ядосва.

Така беше. Дори истината бе, че нищо не можеше да ядоса Кат повече от това, ако някой ме обиди, дори на шега. Толкова съм свикнал с това, че съм грозен, но ако някой го споменеше Кат побесняваше.

— Това е, защото е сладка.

Този път Фран изсумтя.

— Тя е сладка колкото дърт скандалджия. Довери ми се, когато ти казвам, че си сляп. О, и че си идиот.

Реалността на това, което се опитваше да ми каже Фран, се изсипа рязко върху мен. Да не би Кат... да иска да ми стане половинка? Не от съжаление, а защото изпитва нещо към мен? Не знаех какво да правя. Никога преди не бях имал такъв проблем.

Жените обикновено отбягваха компанията ми. Кат, обаче, беше различна. Тя бе... ами, перфектна.

— Какво да правя?

— Говори с нея?

Говоренето беше хубаво. Но по някаква причина се почувствах нервен. Въпреки поведението ѝ, знаех, че Кат бе крехка — както тялото ѝ, така и душата ѝ. Един мъж трябваше да се отнася внимателно с нея, а аз не исках нищо друго, освен щастието ѝ, дори това да значеше да игнорирам своето.

Фран бе права. Трябваше да говоря с нея. Ако не за друго то поне да разбера дали ме харесва наистина и какво ще правим след това. В този момент, мисля, че Кат не ме харесваше особено много. Може би вече е прекалено късно.

* * *

Кат не излезе от каютата си... моята каюта... през целия следобед. Не отговори, когато почуках, а когато ѝ пратих съобщение през системата, тя не го прочете.

Упорита жена.

Когато не се появи за вечеря... а аз намерих сапун в своята... реших, че е време да говорим. Насочих се към вратата и почуках отново. Тя не отговори, затова се преместих към една от въздушните тръби и извиках.

— Ако не ми отвориш, ще сваля вратата на стаята. Нося си инструментите.

Това успя да привлече вниманието ѝ. Миг по-късно вратата на старата ми каюта се отвори и тя се намръщи към мен.

— Чувствам се все едно съм пак в гимназията, много мерси за това.

Нямах никаква идея за какво говори.

— Искам да поговорим насаме.

— Много жалко, защото аз нямам какво да ти кажа. — Раменете ѝ бяха сковани, ръцете кръстосани и по изражението ѝ личеше, че все още се чувства наранена. Стоеше на входната врата настръхнала и предизвикваща ме да я избутам настрана.

Почувствах се като кретен.

— Не искам да те нараня, Кат. Може ли да вляза, за да поговорим?

Тя сви рамене и пристъпи настрани, насочвайки се към леглото.

Каютата ми винаги е била една от най-малките на кораба, но никога не съм имал нещо против, защото нямах причина да се крия вътре, а в медицинската зала имах цялото пространство, от което се нуждаех. Стаята обаче изглеждаше перфектна за Кат... и все пак се огледах и нямаше как да не забележа, че всичките ми вещи си бяха тук. Леглото бе покрито с моите завивки, екранът на стената показваше любимата ми гледка. На един от подвижните рафтове на стената бе наредила спретнато инструментите и джаджите ми. Предполагах, че ако отворя гардероба ще видя всичките си дрехи. Всяко едно нещо в стаята показваше, че е моя, въпреки че тя живееше в нея. Чувствах се едновременно поласкан и разтревожен. Имаше толкова много вещи и никоя от тях не бе на Кат. Дали е защото не планираше да остане? Сърцето ми се сви при тази мисъл.

Тя отиде до леглото и се сгуши до таблата му, пъхвайки деликатните си слаби крака под себе си. Кат изглеждаше толкова красива и крехка, че всичко, което исках, бе да седна до нея, да я прегърна силно и да прогоня тревоги й. Но не можех да го направя, затова се огледах за място, на което да седна. Стаята бе толкова чиста, че за пръв път от цяла вечност можех да видя пода, а срещу една от стените нисък стол, за чието съществуване напълно бях забравил. Взех го и го дръпнах напред, сядайки срещу нея.

— Искам да ти кажа, че съжалявам.

Беше очевидно, че не е очаквала това. Тя наведе глава и примигна срещу мен.

— Извиняваш се? За какво? Аз съм тази, която обърка всичко.

— Нищо не си объркала. — Почесах скалпа си, намествайки се на стола. Тя ме правеше нервен. Можех да почувствам как несъзнателно клатя опашката си. — Аз просто... нали знаеш. Помислих си, че защото се приближаваме до станция се боиш дали ще може да продължиш да пътуваш с нас.

— Ох. Не! — Двете думи бяха яростни.

Прецаквах това извинение. Трябваше да кажа какво наистина мисля, дори това да са най-трудните думи, които съм изричал.

— Виж... аз... ами... — Потърках челюстта си. И отново. Въпреки че съм грамаден мъж, да се изповядам пред тази малка жена бе най-трудното нещо, което съм правил в живота си. — Повечето жени мислят, че съм грозен...

— Не си грозен — възкликна яростно Кат.

Вдигнах ръка.

— Знам, че ти не мислиш така, и мисля, че това е част от причината защо не мога да повярвам, че някой толкова перфектен като теб може да флиртува с някой толкова грозен като мен. — Когато тя отново отвори уста да ми възрази, поклатих глава. — Нека продължа, защото имам нужда да го кажа, а не съм сигурен, че мога да го направя два пъти.

Тя замълча, прегръщайки възглавницата към гърдите си. Тя беше голяма почти колкото нея.

Отново потърках ръка по скалпа си.

— И преди съм бил с жени. Ако имаш пари и член, от време на време ти се налага да си купиш някое влагалище. Когато бях войник и след това. Повечето жени на станциите, на които ходех, бяха готови на всичко за няколко кредита. Винаги са нетърпеливи... докато не ме видят. Щом видеха лицето ми или вдигаха цената на мига, или ставах прекалено заети, или вземаха парите и просто ме „изтърпяваха“. По израженията на лицата им, по стиснатите им клепачи знам, че се стараят да не ме поглеждат. Да не поглеждат това. — Направих жест към лицето си. — Когато бях младо хлапе, тъкмо постъпило в армията си казвах, че не ме е грижа. Че парите ми са достатъчни и мога да платя за едно влагалище, след като никоя нормална жена не би ме погледнала. Но след това си легнах с една, малко след като се върнах от войната и... — Поклатих глава — Тя не ме погледна. А когато приключих, тя стана и започна да се почиства и да търка кожата си толкова силно, все едно бе покрита с дебел пласт мръсотия. Тогава осъзнах, че само на един от нас му е било приятно. Казах си, че вече ще си държа члена за себе си и няма да бъда с никоя друга жена, дори да ѝ се плаща за това.

— Това е в състояние да ме разяри.

Вдигнах изненадано глава. Ето ме тук, изливайки сърцето си, споделяйки ѝ най-срамната си тайна, а тя казва само това?

— Кое?

— Защо всички се държат все едно си *кефинг* прокажен? Лицето ти не е перфектно. Но това не значи, че не си невероятен мъж. Хората са такива задници. — Тя удари възглавницата и се плъзна към ръба на леглото. — Някоя от тези жени живее ли на станцията, където отиваме? Ако е така, трябва да ми ги посочиш, за да им откъсна главите.

Нямаше как да не се усмихна леко на това.

— Толкова си кръвожадна. Поласкан съм, но не е нужно, Кат. Не ти го казвам, за да ме съжаляваш...

Тя издаде възмутен звук.

— Ясно. Никакво съжаление не изпитваме един към друг. Просто искам да кажа, че ако съм се държал грубо и съм наранил чувствата ти, то е защото бях разтърсен от мига, в който ме хвана. Почувствах се разголен. Не знаех какво да мисля. — Отново почесах главата си. — Не исках да те принуждавам да правиш нещо, което не желаш. Не съм такъв мъж.

— Мислиш ли, че вече не съм го научила? На този етап мога от километри да видя „онези мъже“. Имам богат опит с тях. Затова се чувствам в безопасност около теб. — Изражението ѝ стана срамежливо. — Затова те харесвам.

— Харесваш ме? — Усетих вълна от удоволствие при тези нейни думи. Удоволствие и... удивление. От всички мъже на този кораб, тя харесваше мен? И Аливос, и Сенторр бяха много привлекателни.

— Недей да звучиш толкова шокирано. И да, мисля, че те харесвам. — Тя прехапа долната си устна. — Всъщност не съм сигурна. Това звучи ужасно, нали?

— Не. Разбирам. — Защото я познавах. Можех да предположа какво е изживяла на станцията и знаех, че се бои да се довери. Бях я виждал как се бори със страха си и в моите очи тя бе невероятно смела. Разбира се, че ще е изплашена и несигурна. Никога не бих я обвинил за това. Разбрах я. И бих бил изненадан ако не е така.

— Не е нужно да ми даваш обяснения.

— Не? — попита тя и гласът ѝ беше изпълнен със сарказъм. — Не знам, понякога си мисля, че умът ми е безвъзвратно прецакан заради всичко, през което преминах, и че никога няма да бъде нормална, а друг път, всичко, което мисля, че е нужно, са няколко часа насаме, в които да си начеша крастата, точно както правеше ти.

Бях шокиран от думите й... а членът ми се втвърди на мига. Насилих се да го игнорирам и се понаместих на мястото си.

— Мога ли да попитам... какво се е случило с теб на онази станция? Не искам подробности. Просто ми се иска да науча как попадна там... но само ако ти се говори за това.

Кат сви рамене и прегърна коленете си.

— Мога да говоря за това... или поне мисля, че мога. Но предпочитам да си остане само между нас.

— Разбира се. — Чувствах се поласкан от факта, че ми има достатъчно доверие, че да говори за това. — Няма да кажа на никого.

Тя кимна със замислено изражение.

— Имам чувството, че се е случило на някой друг преди много, много години. Сякаш винаги съм била тук на *Глупака* с всички вас, а всичко преди идването ми, сякаш е филм за някой друг. С тази разлика, че понякога сънувам и си спомням, че аз съм го изживяла. — Тя потрепери.

Мразех болката й.

— Не е нужно да говориш за това...

— Не, нужно е — каза тя, прекъсвайки ме. — Ако двамата с теб някога бъдем двойка, ако искаме да бъдем каквото и да е, заедно, трябва да знаеш. — Но тя отказваше да ме погледне. Погледът й бе някак далечен и невиждащ.

И тогава започна да говори, а част от мен искаше да не бях питал. Нещата, които описа, бяха ужасяващи, толкова деградиращи, че ми прилягаше, докато я слушах. Историята й започваше по същия начин, като тази на Фран... беше отвлечена от леглото си през нощта... и скоро всичко се бе превърнало в кошмар. За разлика от Фран, нея никой не я бе спасил само след ден. Била е продадена на един господар на проститутки на Хаал Уи и е била принудена да оцелява. Тя ми каза всичко, дори и след като повече не желаех да слушам.

Представих си моята деликатна, борбена Кат в ужасите, които описваше с равен, безизразен глас, и това ме разгневяваше. Полудявах. Наложих се да стисна юмруците си, за да не избухна. Вместо това се насилих да продължа да я слушам, защото щом започна да говори за това, сякаш повече не можеше да спре. Разказа ми за всеки ужасен клиент, който можеше да си спомни, за всеки, който я е ударил, всеки,

който я е зашлевил, и всеки... който е правил по-ужасни неща от това. Каза ми всичко.

Всичко.

Част от мен се питаше дали ми казва всеки ужасен детайл, за да ме прогони. Но се случи точно обратното. С всеки изминал миг ставах все по-защитнически настроен и се заклех пред себе си, че дори ако се наложи да умра, да взема цялата вселена заедно с мен, тя никога нямаше отново да живее този живот. До края на дните си тя щеше да бъде щастлива и в безопасност.

— И тогава — каза тя, свивайки леко рамене — срещнах теб.

— Спомням си — казах и се изправих на крака. — Благодаря ти, че ми каза.

Кат ме изгледа изненадана.

— Тръгваш ли си? Къде отиваш?

Изпуках кокалчетата си, както обикновено правеше Аливос.

— Имам нужда да ударя нещо.

ГЛАВА 11

КАТРИН

Другите ми казаха, че Тарекх е унищожил всички контейнери в складовото помещение. И не само дървените, които бяха от по-примитивните планети, но и солидните и тежките, от „поцивилизованите“ търгуващи федерации. Удрял и чупел толкова много неща, че Аливос се разтревожил и опитал да го спре... за което получил кроше в лицето. Часове по-късно, когато Тарекх приключил се прибрал в медицинската зала и привързал ръцете си в превръзка и обезболяващ гел.

Другите бяха удивени от действията му. Тарекх беше добрият, нежният. Не разбираха какво се случва.

Аз обаче чувствах една топлина да се надига вътре в мен.

Разбрах го. Беше смачкал всичко, до което се бе добрал, защото не можеше да нарани онези, които бяха наранили мен. Би трябвало да съм разстроена, но понеже нали не съм добре с главата, чувствах само щастие. Той бе единственият, на когото съм разказвала какво преживях на онази станция. Той бе единственият, на когото бях планирала да кажа. И колкото и да е странно, реакцията му ме караше да не се чувствам сама. Сякаш имаше някой, който разбираше през какво съм минала.

И все пак, нямаше как да не се тревожа дали няма да реши да не идва повече при мен, дали няма да обмисли всичко и да реши, че повече не ме желае. Че съм прекалено опетнена, прекалено мръсна и използвана, че да бъда с него. Че дори един мессакаш, който се смята за грозен, има по-високи стандарти. Колебанието и тревогите ме изпълваха до такава степен, че не можех да заспя, въпреки че бе късно и останалата част от екипажа вече си беше по леглата, с изключение на Сенторр, който бе на мостика, тъй като си нямаше живот.

Лежах в леглото си и мислех за Тарекх.

Всъщност, технически погледнато лежах в леглото на Тарекх. Той все още спеше в медицинската зала, където бе неудобно и стерилно. Беше казал, че няма нищо против. Предложих му да се разменим, но той отказа, заявявайки, че имам нужда от място, което да е само мое. И може би бе вярно, но тази нощ ми се искаше той да бъде тук при мен, дори и да се ужасявах от самата мисъл. Екипажът на *Глупака* бе толкова малък, че всеки трус в социалната динамика би се усетил като нещо огромно. Мамка му, бяха минали два месеца, а Кивиан все още се оплакваше, че Али и Сенторр са намусени задето съм тук. Ами ако двамата с Тарекх пробвахме да пренесем връзката си на друго ниво и не успеем да се справя? Ами ако ме намрази?

Не знаех какво да правя. И ненавиждах това положение. Искаше ми се да имам отговори, но това, което имах, бяха повече въпроси.

Загледах се към вратата на стаята. Дали да стана и да отида в медицинската зала? Да говоря с Тарекх? Да видя как са му ръцете? Или бях прекалено голяма страхливка?

Аз... може би бях страхливка. Изтърколих се от леглото и отидох до панела на стената, където можех да се свържа с всяка стая на кораба. Не разпознавах азбуката на клавишите... да науча мессакаш езика не ми бе приоритет... но Тарекх бе така услужлив да оцвети клавишите, ако имам нужда да се обадя в медицинската зала. Говорили сме си и преди, но никога след времето за лягане. Този път бе някак по-интимно, но не чак толкова, колкото би било лице в лице.

Натиснах бутоните и го зачаках да отговори.

Тарекх го направи на мига, изненадвайки ме. Все още бе буден.

— Добре ли си, Кат? — В дрезгавия му глас се долавяше тревога. — Не си включила видео екрана.

— Знам. — Най-вече защото не исках да го виждам лице в лице точно сега. Чувствах се прекалено ранима. — И да, добре съм. — Поколебах се, защото исках аз да го проверя как е, а вместо това той се тревожеше за мен. — Добре ли сме?

Последва кратка пауза.

— Питаш ме дали се чувствам по различен начин, отколкото се чувствах по-рано?

Преглътнах трудно.

— Да.

— Кат, мисля, че ти си най-любимото същество, което съм имал в живота си. Нищо, което ми кажеш, няма да промени това.

Успях да преглътна буцата в гърлото си.

— Благодаря ти.

— *Добре* ли си?

— Не знам — признах аз. — Не знам как да се чувствам след всичко това. Тревожа се...

— Че нещо между нас ще се промени и вече няма да бъдем приятели?

Разкъсвах се между смеха и плача. Смях, защото той ме познаваше толкова добре, и плач, защото бе напълно прав и бях ужасена от това. Боях се, че му изпращам смесени сигнали или да не флиртувам прекалено много, а после да спра, но не и той, и всичко между нас да стане грозно. Когато другите мъже ме докосваха си казвах, че е само секс. Телесна функция, не по-различна от пърденето или оригването. Да мисля по този начин ми помагаше да се дистанцирам от това, което ми се случваше.

Но знаех, че ако докосна Тарекх и ако той ме докоснеше, нещата щяха да бъдат различни. Тези умствени граници, които си поставях, нямаше да ги има. И може би това ме плашеше повече от всичко.

— Никога няма да ме изгубиш като приятел, Кат. — Гласът му бе топъл и леко дрезгав, но така топъл, че ми се искаше да се увия в него като в одеяло. — Тук съм за теб, ако ме искаш. Тук съм и ако не ме искаш. Тук съм ако си промениш мнението и решиш, че искаш да сме само приятели. И съм тук ако искаш нещо повече. Без напрежение.

— Добре. — Издишах и част от напрежението в гърдите ми изчезна. — Благодаря ти.

Исках да му кажа „Обичам те“, но не знаех дали е заради сбъркания ми мозък или не. Затова приключих разговора, преди да кажа нещо, за което по-късно щях да съжалявам.

Щом Тарекх твърдеше, че сме добре, аз му вярвах. Ако казва, че ще ми е приятел, без значение какво се случва, може би... може би трябваше да го изпробвам. Да видя дали можем да бъдем повече от приятели. Някак тази идея ми допадна. Гушнах възглавницата си и си легнах, представяйки си, че леглото ми не е празно и един грамаден син извънземен се е сгушил до мен, а тялото му покрива защитнически моето.

И спах по-добре от всякога.

ГЛАВА 12

КАТРИН

През следващите няколко седмици, избутвах различни неща от зоната си на комфорт. Изпробвах връзката ни, опъвайки я до крайност, и общуването ни стана някак секси и флиртуващо. Аз бях тази, която пое водачеството, защото знаех, че Тарекх ми дава пространство, за да реша какво искам.

Освен това бе търпелив като светец, защото никак не улеснявах нещата за него. Бях решена да прекратявам постоянно невидимата линия помежду ни, за да видя до къде мога да стигна и все още да се чувствам в безопасност. Непрестанно чаках търпението му да свърши, да ме сграбчи, когато трябва просто да ми се възхищава от разстояние. Да унищожи игливостта помежду ни.

Но това не се случи.

Знаех, че е грешно да го изпробвам така. Знаех, че си играя с огъня, чакайки го да ме изгори, за да се върнем отново към начина, по който се държахме преди. Може би затова започнах да излизам от тръбите с краката напред... за да му се наложи да сграбчи задника ми, докато ми помага да сляза. Може би затова се обаждах всяка вечер в медицинската зала, шептейки му порочни неща, само за да слушам приглушените му стонове.

Може би затова бях достатъчно смела, че да му изпратя аудио на това как мастурбирам.

Всичко, което правех бе за да го притисна малко по-силно. И всеки път Тарекх ми отвръщаше с търпение и онова прекрасно, очарователно веселие, което разлюляваше света ми из основи, карайки ме малко по малко да се влюбвам в него.

Но все още не бях предприела решителния ход. А знаех, че аз трябва да съм тази, която да го направи. Не защото той се боеше... а защото не искаше да ме притиска. Защото знаеше през какво съм минала и че на едно момиче може да му отнеме много време, докато се

реши да отвърне на целувка или ласка... ако въобще се реши да отвърне.

Е, в крайна сметка, рано или късно, някой трябваше да се пречупи... и имах чувството, че няма да е той. Тарекх не бе нетърпелив като мен. Беше най-спокойният мъж, който бях срещала.

Което значеше, че просто трябва да се постарая повече. А това бе някак забавно, когато знаеш, че си в пълна безопасност.

ГЛАВА 13

ТАРЕКХ

Тази човешка жена щеше да ме убие.

Стиснах члена си, докато го галех във водната стая. Тези дни не ми трябваше много, за да свърша. Само трябваше да си представя как Кат ми се усмихва, докато смъква ципа в предната част на гащеризона си, толкова надолу, че гърдите ѝ са на път да се изсипят навън, докато се навежда над масата в общата зала. Или да слушам аудио файла, който ми изпрати тя, онзи, който вече бях слушал толкова много пъти, че сякаш се бе отпечатал перманентно в мозъка ми. Или да мисля за секси звуците, които издава, щом се притисна в нея, и начина, по който спира умишлено, за да може да се отърка отново и отново в мен.

Тя бе жестоко малко същество и обичах всяка минута с нея.

Игричките на Кат ме подлудяваха от нужда. Обичах смелостта, която показваше, когато през последните няколко седмици се насочихме към Рии Кетта, друга далечна станция през няколко галактики. Не бе пълна с престъпници като Хаал Уи, но и не бе най-класното място на света. Бях леко разтревожен какво ще се случи, когато тя слезе на станцията. Дали Кат ще поиска да си тръгне? Дали нещо нямаше да я изплаши, докато сме там? Чувствах се изключително защитнически настроен към нея.

Разбира се, исках да я направя своя толкова пъти, че мозъкът ѝ да стане на пихтия, но сигурността ѝ бе на първо място.

Ето защо не я докосвах, без значение колко ме измъчваше. Криех се в медицинската зала и мастурбирах по няколко пъти на ден. Беше или това, или да направя нещо, за което ще съжаляваме и двамата, а няхах намерение да я плаша. Беше достатъчно зле, че имах това грозно лице и огромно тяло. Нямаше да направя абсолютно нищо, което би възродило лошите ѝ спомени. Прекалено много харесвах да виждам щастливата флиртуваща страна на Кат. Целият ми свят се променяше в мига, в който тя влезеше в стаята, и мисля, че това ме

правеше най-щастливият мъж на света, а фактът, че имах вниманието ѝ, ме караше да усещам смирение и благодарност.

Не исках нищо, което да изложи това на риск.

Само мисълта за нея бе достатъчна да ме накара да свърша едва след няколко движения на китката, преди да пусна водата, за да отмия семето си, докато дишах насечено.

Спокойният глас на Сенторр проехтя през високоговорителите.

— Рии Кетта право пред нас. Скоро ще кацаме.

Едва се сдържах да не простена. Беше прекалено скоро. Ами ако Кат реши да остане тук? Щях да се усмихвам и да бъда щастлив за нея, но всичко вътре в мен щеше да умре. Нямах да я спра, но нямах да съм същият мъж, ако тя си тръгне.

И все пак, ако това бе нещото, от което се нуждаеше, щях да се подсигурия да го получи.

Скоро излязох от медицинската зала облечен в униформата на кораба *Дистанс*, който май беше воден превозвач, съдейки по логото на джоба ми. Беше доста подходящо, имайки предвид колко време прекарвах във водната стая мастурбирайки, и нямах как да ме свържат с *Глуака*. Кивиан се появи по коридора, нагласяйки пухкавите си ръкави. Беше облечен в чисто ново одеяние с балончета по ръбовете и повече гънки на ръкавите, отколкото имаше целия моден елит на мессакаш. Фран само извъртя развеселено очи, когато погледнах към нея. В контраст с натруфената дреха на половинката си, тя носеше обикновен бледозелен гащеризон закопчан до гърлото.

Това ме накара да се замисля за Кат и това как тя закопчаваше своя, оставяйки кожа на показ. Започнах да се потя малко повече.

Всички останали бяха на мостика, но аз имах очи само за Кат. Беше облечена в бледорозова пухкава туника, която проблясваше всеки път щом тя се обърнеше. Мисля, че Фран е пазила това известно време, чакайки подходящия момент, за да го даде на Кат. Пасваше добре с бледата ѝ кожа и само вида ѝ караше устата ми да пресъхва от желание. Кат гледаше екрана, на който се показваше как приближаваме станцията, все едно беше истински прозорец. Тя се взираше в станцията с вид на въртящ се диамант, каквато изглеждаше Рии Кетта. Когато се приближих до нея забелязах, че ръката ѝ поставена на парапета трепери леко.

Можех да се обзаложа, че е изплашена. Развълнувана и все пак изплашена. От месеци бяхме затворени в малкия си кораб, за да направим тази доставка. Не беше никак трудно да не мислиш за външния свят или за хора различни от екипажа на кораба. Погалих пръстите ѝ със своите и тя ме погледна с лека усмивка на лице.

— Никога не съм виждала космическа станция. Мисля, че съм била на повече от една, но никога не съм имала шанса да видя как изглежда... — Тя спря за миг, преди да погледне към мен. — Всичките ли са толкова хубави?

— Хубави отвън и същите стари боклуци отвътре — казах ѝ весело. — Няма за какво да се тревожиш.

Тя ми се усмихна, но не изглеждаше убедена.

— Е — каза Кив, потривайки ръце. — Готови ли сме да вървим? Купувачът ни няма да е тук до утре, затова тази вечер можем да се позабавляваме. Кое то значи напитки, музика и отворената сцена в заведенията — той отново потърка ръце със задоволство. — Може дори няколко игри на пръчки.

— Само гледай този път да не залагаш нещо, за което ще съжбяляваш, любов — каза му Фран, бутвайки нежно бедрото си в неговото. Опашката му веднага се уви около кръста ѝ.

— Ами човешките жени? — попитах, тъй като не ми се виждаше честно ние да избягаме от тясното пространство на *Глука*, а те да останат на борда. Ако това беше единственият начин, щях да остана тук с Кат. Нямах да я изоставя.

Фран измъкна метална каишка от джоба си и я щракна на шията си, преди да подаде на Кивиан декоративна верижка.

— Бау, бау — пошегува се тя, преструвайки се на някакво човешко животно. — Имам една и за Кат, ако иска да участва. Това е най-лесният начин да избегнем въпроси и да им попречим да се занимават с нас. — Фран измъкна втора каишка и я подаде към Кат. — Ако предпочиташ да останеш на кораба, няма проблем. Двамата със Сенторр може да се забавлявате заедно.

Сенторр само промърмори нещо за мир и тишина.

Кат взе каишката, претегляйки я в ръката си. На върха на езика ми бе да кажа на Фран, че идеята не е никак добра, и че ще извика неприятни спомени за Кат. Тя нямаше нужда от повече унижения, дори и като дегизировка. Че е облечена добре и е прекалено красива, за да

разваляме вечерта ѝ по този начин. Кат обаче щракна каишката около шията си и ми подаде верижката.

— Искаш ли да ми бъдеш собственик?

Устата ми пресъхна.

— Ти... сигурна ли си?

Очите ѝ блеснаха пакостливо.

— Може би ще е забавно.

— Кат, може да имаш безопасна дума — предложи Фран. — Ако нещата ти се видят прекалени, само казваш думата и някой ще те отведе обратно на кораба.

— Безопасна дума — промърмори тя, докосвайки с пръсти яката на шията. — Това е добра идея. Нещо човешко?

Фран каза.

— Да, добра идея.

Кат ми хвърли още един палав поглед и можех да усетя как ме облива студена пот.

— Кожено татенце?

Фран изсумтя.

— Какво е това? — попитах аз.

— Мъж, който завързва жена си и ѝ запушва устата за забавление. — Тя сви рамене и подаде верижката към мен. Когато я взех, пръстите ни се докоснаха и я усетих как трепери.

— Нека изберем различна дума — предложих аз. Нещо с по-малко сексуален подтекст. Нещо, което няма да я плаши ако помисли за него. Защото Кат беше крехка и дори сега исках да я защита с цялата си същност.

Кат ме погледна с тези свои необичайни човешки очи и се усмихна.

— Добре, нека думата бъде „Сандвич“.

ГЛАВА 14

КАТРИН

Радвам се, че Фран предложи да сложим каишки.

Първият ми инстинкт бе да я отскубна от ръцете ѝ, да я метна на пода и да започна да я мачкам, докато не стане на милион парченца. Никой не би ме обвинил. Но тя бе на същата лодка, на която бях и аз... тя знаеше как се гледа на хората в подобни ситуации. За извънземните ние бяхме вървящи и говорещи секс кукли. Не се замисляха, ако решаха да грабнат едно момиче и да се наврат в личното ѝ пространство. Просто не ги бе грижа. За тях не бяхме истински живи същества.

Затова каишката бе умно решение. Обидно, но все пак умно. Щом имах свой собственик до себе си, никой нямаше да ме закача.

Дадох верижката си на Тарекх. Естествено, че ще я дам на него. Сенторр е самотник и предпочита да прекарва времето си на кораба, вместо да купонясва на станцията. Кивиан си има Фран. Аливос е достатъчно добър, но все пак не е Тарекх. Когато подадох верижката на грамадния медик се почувствах... секси.

Сякаш всичко между нас бе станало по-осезаемо.

Сякаш без думи се бяхме съгласили да преминем на следващото ниво.

Разбира се, не го бяхме направили и все пак го усещах така. Може би бе заради веселата блестяща розова дреха, с която бях облечена, или бе фактът, че сме в този край на вселената, но сега бях позната като жената на Тарекх. Във всеки случай, усещах леко вълнение, докато влизахме в станцията и вървахме по коридорите през тълпата, без никой да обърне внимание на човешката жена, която се бе вкопчила в колана на грамаден, брутален мессакаш пират. Може и да ни погледнаха повече от веднъж, но никой не си позволи да се пресегне, за да ме докосне. А аз бях свободна да пускам ръце на Тарекх, както пожелаех. Можех да се държа за опашката му или да

плъзна ръка в свивката на лакътя му. Можех да обвия ръце около кръста му и да се сгуша в него, докато всички в групата си мислят, че просто се преструваме. Всеки на станцията щеше да мисли, че съм домашният му любимец.

И бях в пълна безопасност.

Обожавах този факт. Дори каишката около шията ме караше да изпитвам известна свобода, имайки предвид, че заради нея можех да бъда тук с него по този начин. Погледнах към Фран и видях, че тя се държи внимателно за гънките на един от ръкавите на Кивиан, докато той ни прекарваше по коридорите на станцията. Аливос бе начело на групата, а Тарекх и аз бяхме най-отзад.

На станцията въздухът миришеше някак странно. Бях забравила колко много прилича на миризмата на обществена тоалетна. Имаше лека воня примесена с миризмата на дезинфектант и сбърчих нос, осъзнавайки колко пренаселена бе станцията. Навсякъде имаше хора, чуваше се тих шум от търгуващите, смях и викове, и всичко бе някак поглъщащо след месеците прекарани на тихия кораб. Пристъпих малко по-близо до Тарекх. Той сложи едната си голяма ръка на рамото ми и по някаква причина ми се стори толкова успокоително и приятно, че ми се доплака.

Но вместо това стиснах леко опашката му.

Тарекх се напрегна, очите му станаха огромни и му се усмихнах невинно.

Той хвана ръката ми.

— Не и това, не и на публично място — основата на рогата му бе тъмно наситено синьо и подозирах, че бях направила нещо адски смущаващо за него. Никога преди не ми е казвал не, а сега изражението на лицето му бе почти шокирано.

Добре, никакво пипане на опашка на публично място.

— Ясно. — Плъзнах ръка отново на колана му. Пръстите му помилваха косата ми преди отново да отпусне ръка на рамото ми.

Под защитническото му докосване забелязах, че макар хората да ни гледаха, никой не се опитваше да ме сграбчи или докосне. Това бе коренно различно от изживяванията ми на предишната станция, където всеки, който пожелаеше, можеше да ме докосне или удари, когато и където поиска. Реших, че сега е много по-добре, дори да се налага да

нося тъпата каишка. Лека музика започна да пулсира през коридора и се насочихме към мястото, което явно бе местното заведение.

Заведението бе пълно със същества във всякакви форми и цветове. Почти бях сигурна, че покрай нас премина свръхмутирала жаба, говореща със същество от хуманоиден вид, оранжево-лилаво на цвят. На сцената момиче с четири ръце и грамаден подскачащ задник се друсаше пред зяпачите, докато останалите играеха на пръчки по масите или нагъваха летящи балончета с питиета.

Уау. Чувствах се като Принцеса Лея от *Междוזвездни войни*, та чак имах като нейната каишка.

— Маса в задната част — извика Аливос над тъпата и започна да си проправя път през навалищата. Ние го последвахме и този път Тарекх ме бутна пред себе си, държейки и двете си ръце на раменете ми. Един индивид ме погледна оценяващо, след което вдигна поглед към Тарекх... и се изпари на секундата. Предполагам, че Тарекх му се намръщил.

Това ми хареса... адски много.

Настанихме се на една от масите. Някои неща никога не се променят. Точно като в ресторант на Земята, имаше сепаре с тесни места около мъничка маса. Беше забавно да гледаш как грамадните мессакаш извънземни се набутват на тясното местенце, тъй като бе очевидно, че е направено за хора с много по-дребни пропорции. Разбира се, двете с Фран бяхме като деца и брадичките ни едва докосваха масата, а краката ми не докосваха пода. Беше малко нелепо.

Озовах се седнала между Аливос и Тарекх.

— Удобно ли ти е? — попита Тарекх, пускайки верижката ми дискретно между двама ни.

— Предполагам? — На майтап поставих брадичката си на масата и усетих, че на нея има нещо лепкаво. Ъгх. До тук с майтапите. — Стига да не виждам какво ям или пия ще съм супер.

Той се намръщи, гледайки загрижено.

— Шегувам се, грамадно момче. Каквото и да ни сервират, сигурна съм, че съм яла и по-гадни неща.

Но той само потърка брадичката си.

— Не съм сигурен, че храната тук е подходяща за човеци. В нея може да има съставки, които да причинят проблеми на тялото ти.

Фран измъкна нещо изпод блузата си.

— Донесох хапване за нас човеците от кораба. — Тя ми хвърли извинителен поглед и ми подаде опакован пакет. — И преди ми се е случвало. Довери ми се като ти казвам, че е по-добре да не опитваме храната. Или поне ако си цениш вътрешностите.

Ъгхх. Взех пакета от ръката ѝ.

— Може би трябваше да остана на кораба със Сенторр.

Тарекх се напрегна до мен.

— Искаш ли да те отведе обратно?

Поклатих глава. Истината е, че донякъде се наслаждавах на това. Бях минали месеци откакто последно напуснах кораба и не бях осъзнала колко ще ми е приятна смяната на пейзажа. Музиката беше странна, храната не препоръчителна за мен, но беше някак приятно да излезем и да се отпуснем. Докато гледах как Кивиан обвива едната си ръка около раменете на Фран и как тя се сгуши в него, усетих прилив на копнеж. И аз исках същото. Погледнах към Тарекх, който просто ме наблюдаваше с очи блестящи от топлинната и привързаност. Сърцето ми се сви и му се усмихнах. Обожавах този мъж.

Кивиан се пресегна към средата на масата и натисна един бутон. Масата светна и на нея започнаха да се изреждат разни надписи, преди да се появят питиетата. Бях очарована от вида на разноцветните балончета носещи се във въздуха над масата. Харесваше ми начина, по който питиетата в космоса се различаваха от нашите на Земята. Беше забавно. Наистина завиждах, че не може да изпия един.

— Трябва да си вземем такова на кораба — казах на Тарекх.

— Да, трябва — съгласи се той. — Ще програмирам едно за теб, което да изстрелва балончета с питиета за човеци.

— Става. — Погледнах го подозрително, когато една сервитьорка мина покрай нас с поднос отрупан с нещо, приличащо на шоколадови трюфели. Ако досега бях научила нещо за храната в космоса, то бе, че това със сигурност не са шоколадови трюфели. И това ми помогна за малко да забравя факта, че умирах за шоколад. Сега бях по-заинтригувана да гледам Тарекх.

— Няма ли да си вземеш питие?

— Аз? Не. — Той се облегна назад на сепарето и поклати глава. — Ще ти правя компания.

— О. Но балончетата са толкова хубави. — Бутнах с пръст едно към него. — Може да пиеш от тях вместо мен.

— Може — каза той, свивайки рамене.

— Дали да не пробваме да намерим тук някъде игра на пръчки?
— попита Кивиан вдигайки ръката на Фран към устните си и захапвайки леко единия ѝ пръст. — Или просто да се наслаждаваме на компанията на жените ни?

На жените ни? Бях малко изненадана да чуя това, но нямаше как някой да отрече, че не принадлежа на Тарекх. Дори сега се бях прилепила до него, а не до Аливос и бедрата ни се докосваха под масата. Изкушавах се да плъзна ръка между бедрата му и да видя какво може да ми се размине, докато сме на публично място, тук в заведението, но си припомних реакцията му, щом докоснах опашката му по-рано. Може би не бе в настроение за такива неща тази вечер.

Погледнах към него, забелязвайки, че основата на рогата му е светло синя. Обаче...

Аливос изсумтя и се измъкна от сепарето, качвайки се върху масата и карайки балончетата да полетят във всички посоки около нас.

— Аз ще намеря някой, с който да се сбия — заяви той и скочи от масата, преди да изчезне в тълпата. Харесвах Али, макар да не бе лесно да го опознаеш. Обаче ми се видя странно, че търси бой, вместо да се мотае с нас.

— Ние ли направихме нещо нередно? — попитах тихо Тарекх.

Моят извънземен само потърка основата на рогата си и ми хвърли странен поглед.

— Няма за какво да се тревожиш. — Той отново се почеса и на практика можех да чуя стъргането на пръстите по скалпа му — Той обича да участва в боеве. Това е начинът му да изпусне напрежението. Да се разтовари.

Зачудих се какво ли е напрегнало Аливос. Погледнах към Фран и Кивиан, но те бяха изгубени в собствения си малък свят, гледайки се в очите. Отново погледнах към Тарекх, а той гледаше неவிждащо директно напред, с някак странно неудобно изражение на лицето.

Дали не го е... срам? Дали Али не се махна, защото изглеждаше така, все едно сме на двойна среща и той е третото колело? И Тарекх го знае? Защо намирах това толкова сладко? Сложих ръка на бедрото му и му се усмихнах.

— Ти няма да ме изоставиш, нали?

Той преглътна и поклати глава.

— Никога.

ГЛАВА 15

КАТРИН

Погледите ни се срещнаха и дъхът заседна в гърлото ми. Изражението му бе толкова удивително, така изпълнено с копнеж, че чак ме заболя. Повече от всичко на света исках да се пресегна и да го целуна, но...

— О, това не е ли сладко! Това човек ли е?

Погледнах към сервитьорката, застанала до масата ни, и мислено се наругах задето поисках Тарекх да ми сложи един от онези чипове за превод, защото така не можех да се направя, че не съм я чула. Намръщих се към подигравателния глас. Тя изглежда се стресна от злобния ми поглед и вдигна едната си ръка към покритите си с подобие на броня гърди.

— Човек е — спокойно отвърна Тарекх. Ръката му се плъзна по бедрото ми и не бях сигурна дали, за да ме успокои, или за да ме задържи на мястото ми. — Мисля, че на Рии Кетта няма закони срещу това да притежавам един човек.

— Така е. — Тя изви долната част на челюстта си в подобие на усмивка. — Искях да попитам дали искате освежаващи балони за човеци на масата си? Имаме специална напитка, която клиентите ни да дават на домашните си любимци.

— Звучи добре. Кат?

Домашни любимци. Все още бях заседнала на думите „домашни любимци“. Две прости думи и все пак ме накараха да стисна зъби. Тя продължаваше да гледа Тарекх, все едно той може да отговори вместо мен. Погледнах към Фран, но тя бе просто развеселена, все едно и преди се е сблъсквала с нещо такова. Би трябвало да не го приемам навътре, но не можех да го направя все още. Озъбих се, щраквайки със зъби към сервитьорката.

Тя ме погледна и направи крачка назад, поглеждайки несигурно в моята посока.

— Питомна ли е?

— Или просто чувствителна, като всички останали? — заявих ѝ с прекалено сладък глас.

Тя само примигна към мен, преди да погали Тарекх по рамото.

— Ще ви донеса балоните за домашни любимци. — След тези думи тя се оттегли, поклащайки бедра по начин, който предполагам, че би трябвало да е секси. За някой грамаден извънземен... вероятно.

Намръщих се към гърба ѝ.

— Мразя всичко това.

— Ще свикнеш — заяви изморено Фран. — По тази причина се фокусирам върху хората, които познавам и не обръщам внимание на почти нищо друго.

— Ще скандализираме всички — обеща ѝ Кивиан. — Само гледай, как ще наруша седем санитарни закона само с едно движение на езика си, мой домашен любимец. — Той вдигна ръката ѝ към устата си и близна бавно китката ѝ. — Готово.

— Ти си луд — нахока го тя, но беше задъхана и се усмихваше.

— Лудо влюбен глупак, може би?

Всички на масата простенаха. Тарекх кимна към сервитьорката, когато жената се върна, поставяйки устройство за балончета на масата. Той ѝ подаде нещо, приличащо на сплескано квадратче и тя на мига го пяхна в пазвата си.

— Не ѝ се ядосвай, Кат — каза Тарекх миг по-късно. — Тя просто се опитва да изкара няколко допълнителни кредита. Не се интересува от мен. — Устните му се извиха развеселено, сякаш самата мисъл му се вижда абсурдна.

Повдигнах едната си вежда към него. Надявах се, че няма пак да подхванем разговора „не си падам по теб“, защото не беше истина. Обичах лицето и тялото му. За другите може и да не бе привлекателен, но ми бе все едно, защото за мен беше. Погледнах към Фран и Кивиан, но те бяха толкова улисани един в друг, че привързаността им ставаше все по-видна с всеки изминал миг. Нищо чудно, че Аливос се изнесе от тук. Бутнах машинката за балончета към Тарекх.

— Покажи ми как се борава с това.

Той прокара пръсти по панела, натискайки на няколко места и скоро балончетата започнаха да се носят във въздуха. Да му се не знае. Човешките балончета бяха смотани. Приличаха на безлични сапунени

мехури, а не произведение на изкуството, като тези, които останалите пиеха. Въздъхвайки се пресегнах и улових едно, опитвайки го. Беше кисело. Направих физиономия.

— Ще пропусна.

— Много съжалявам. Тази вечер не е особено весела за теб, нали? — Тарекх потърка гърба ми.

Така беше, но като погледнах към него видях начин да направя деня много по-хубав. Хвърляйки му пакостлив поглед плъзнах крак по неговия, настанявайки се в скута му.

— Нощта тепърва започва — казах му, намествайки се. Обкрачила краката му, с гръб към него и с розова пола спускаща се от двете ни страни, обърнах поглед през рамо, за да го погледна и да видя каква е реакцията му.

Лицето му бе напълно безизразно. Не развълнувано, не ядосано, просто безизразно. Под дупето си обаче, можех да почувствам нещо, което нямаше как да се нарече безизразно. Членът му издаваше мощно присъствието си и аз насочих още едно балонче към устните си и го изпих, въпреки че бе кисело. Малко напомняше на вкуса на бирата, като се замисля. Щеше да свърши работа.

Фран ми се ухили скришом, преди да плъзне една карта към Кивиан.

— Това менюто ли е, скъпи?

Кивиан сви рамене.

— Искаш ли да живееш опасно, малката ми? Мога да ти поръчам нещо.

— Не, благодаря. Имам си протеиновите блокчета. Но ти трябва да си хапнеш. От седмици говориш за тези топчета от растения. Какви са те?

— Авааши — каза Тарекх, намествайки се леко под мен. Беше като леко земетресение, което ме разтrese напред-назад. Разшавах отново бедра срещу него, нагласяйки се, и не успях да се сдържа да не се отъркам в члена му... бях адски любопитна да видя какво е усещането. Да видя дали ще ми хареса или ще събуди куп ужасни спомени в мозъка ми.

Беше хубаво. Повече от хубаво. Прехапах долната си устна и отново завъртях бедра, притискайки се леко назад към него, и успях да чуя как той си пое рязко дъх, въпреки силната музика.

— Момчета трябва да си поръчат нещо — казах аз. — Можем да ви гледаме как хапвате и да оцелеем.

— Освен ако не прилича на чийзкейк — обади се Фран. — Ако прилича, вероятно ще се жертвам въпреки факта, че може да не се хареса на стомаха ми.

Засмях се и тъкмо щях да се съглася, когато усетих грамадната ръка на Тарекх на бедрото ми, разсейвайки ме. Престорих се, че разглеждам балончетата, докато чаках да видя какво ще направи. Дали щеше да ме докосне истински? Или бе просто инцидентно докосване, докато се опитваше да се отмести от мен? Дали щеше да ме избута от скута си?

Ръката му стисна бедрото ми, задържайки ме на място, а палецът му започна да ме милва нежно, все едно докосваше кожата ми, а не материята на полите ми. В корема ми пламна топлина от леката ласка и реших да нажежа положението малко повече. Притиснах се надолу към него и започнах да въртя дупето си в такт със странната музика, която кънтеше в заведението.

— Тази мелодия е някак завладяваща — казах спокойно. — Не мислиш ли така, Тарекх?

— Много бързо започва да става една от най-любимите ми — чух го да казва. Другата му ръка се плъзна по другото ми бедро и той започна да ме гали нагоре и надолу. Нямаше нищо странно или неудобно в това, само бавно, нежно галене.

И ме подлудяваше от нужда.

Фран и Кивиан не ни обръщаха никакво внимание, шепнейки си нещо, докато разглеждаха менюто. Което бе добре, защото бях адски възбудена и със сигурност това си личеше на лицето ми. Членът, върху който седях, бе твърд като стомана срещу женствеността ми и всяко леко потриване ми напомняше, че не съм правила истински, приятен секс от много, много дълго време. От цяла вечност не бях изпитвала желание, но когато Тарекх ме докосваше? Ох, желаех.

И желаех адски силно.

Врътнах се игриво още веднъж, обожавайки начина, по който опашката му тропаше по седалката до нас. Знаех как се чувства той. Исках да...

— Продавате ли по един рунд?

Спрях сладострастното си търкане в члена на Тарекх, задъхана и зачервена. Можех да усетя как зърната ми са се втвърдили и се притискат към меката тъкан на туниката ми, и едва осъзнавах, че някакъв извънземен е застанал до масата ни. Обаче много разпознах гневното ръмжене на Тарекх, тъй като боботенето изтръгнало се от него изпрати вълна от удоволствие през тялото ми.

— На мен ли говориш? — попита Тарекх.

— И на двама ви — каза извънземният. Не разпознавах от какъв вид е. Беше зеленикав и някак неприятно изглеждащ. Погледът му се местеше от мен към Фран и обратно. — Навит съм на един рунд, с която и да е от човешките жени. Никога не съм имал човек преди. Чуval съм, че имат най-тесните влагалища...

Кивиан скочи на крака разярено, приближавайки се към извънземния. Можех да почувствам как Тарекх се скова под мен и предположих, че е вложил цялата си воля, за да не скочи също като Кивиан. Той ме вдигна внимателно, слагайки ме да седна на масата.

— Връщам се веднага, любима — промърмори ми той, докосвайки леко веждите ми с устни, преди да се изправи.

Въпреки че докосването бе много леко, то ме изпълни с копнеж. Бях сгорещена, изнервена и изведнъж всичко в този клуб започна да ми се струва прекалено много. Вече не исках да бъда тук. Видях как Тарекх сграбчи извънземния за гърлото и го вдигна от пода, ръмжейки му гневно, задето ме е обидил. Спомних си за това как бе пребил предишния ми господар и подозирах, че този извънземен ще получи рунд с грамадните сини юмруци на Тарекх. Беше... сладко.

Но предпочитах просто да ме заведе у дома и да ме целуне.

Пресегнах се и погалих нежно опашката му.

Тарекх млъкна. Грамадното му тяло *потрепери* видимо и той пусна извънземния. Кивиан на мига сграбчи непознатия за яката, замъквайки го настрани, докато Тарекх се обръщаше към мен с възмутено и разгорещено изражение.

Облизах устни и го погледнах с копнеж.

— Ще ме отведеш ли обратно на кораба?

— Прекалено много ли ти дойде? — изглеждаше разтревожен.

Заиграх се с верижката на каишката си и му хвърлих най-порочния си поглед.

— Не. Просто искам да остана насаме с теб. В каютата ни.

Основата на рогата му стана по-тъмна под опушената светлина на заведението. Очите му блеснаха от желание и той ме взе в обятията си.

— Ще се видим на кораба — каза той на Фран и Кивиан.

— Чао — извика Фран, махайки ни с ръка, след което се засмя.
— Весело изкарване.

О, точно това планирах. Определено планирах да си изкараме весело. Потреперих и стиснах бедра, докато Тарекх ме носеше, сгушена срещу гърдите му, все едно бях най-безценното нещо на тази станция. Чаках достатъчно дълго. Тази вечер бе нашата нощ.

Сякаш прочел мислите ми, той се наведе и промърмори до ухото ми, докато минавахме през тълпата в заведението.

— Сигурна ли си, Кат?

— Сигурна съм — прошепнах и протегнах ръка, за да прокарам пръст по ухото му. Цялото му тяло потрепери и той ми хвърли толкова страстен поглед, че ми се прииска вече да сме на кораба.

Сигурно съм била побъркана, задето ни накарах да чакаме толкова дълго. До преди миг ми изглеждаше разумно, но сега всичко, което исках, бе да си разкъсам дрехите и да се хвърля към Тарекх. Обвих ръце около тила му и отпуснах глава на рамото му с въздишка.

— Надявам се да знаеш по-кратък път обратно към кораба.

ГЛАВА 16

ТАРЕКХ

Докът никога не ми се е виждал така далечен.

По времето, в което внесох Кат през вратите на *Полуделият от любов глупак*, бях почти сигурен, че всички на Рии Кетта са видели огромната ерекция, която опъваше униформата ми. Фактът, че Кат не спираше да милва гърдите ми с ръка, не помагаше с нищо на това да запазя спокойствието си. Тя сякаш знаеше колко ме подлудява и умишлено ме избутваше до самия ръб.

Малка мъчителка. Обожавах това.

Сенторр се измъкна от мостика с любопитно изражение на лицето си. В ръката си държеше бластер.

— Вече се върнахте? Какъв е проблемът?

— Няма проблем — заявих му, но можех да усетя как се изчервявам. — Ние просто... ъм... искахме да се приберем рано.

Кат се изкикоти тихо, което накара члена ми да стане още по-твърд.

Изражението на Сенторр се промени от объркано към леко смутено.

— Ясно. Разбира се. — Той прочисти гърлото си и продължи със скован глас. — Ако имате нужда от нещо, ще бъда на мостика, както обикновено.

— Ясно. — Почувствах се също толкова неудобно, колкото и той. Той кимна рязко и изчезна.

— Мисля, че на Сенторр му стана наистина, наистина много неудобно — промърморих на Кат.

— Ще го преживее — каза ми тя, напълно незасегната. Ръцете ѝ отново се плъзнаха по гърдите ми. — Може ли вече да сваля каишката?

— Да — отвърнах, засрамен, че не се сетих по-рано. — Съжалявам за това.

— Недей. Маскировка е, при това добра. — Тя я свали и я пусна на пода, докато стояхме в коридора. — Просто се радвам, че е само маскировка.

— Аз също. — Стоях в коридора, държейки я на ръце, и за пръв път, откакто я понесох, почувствах лека несигурност. Може би тя не искаше да стигнем до края. И ако е така, нямаше да има проблем.

— Къде искаш да отидем?

Погледът, който ми хвърли, бе наистина сладък. Тя отново обгърна с ръце тила ми.

— Твоето легло. Моята стая.

Простенах. По-сладки думи не бях чувал през живота си.

До старата ми стая, сега нейната, разстоянието бе кратко и когато автоматично вдигнах ръка към скенера, вратата се отвори на мига. Отне ми няколко секунди да осъзная какво значеше това. Когато ми бе ядосана, тя забрани достъпа ми до стаята и аз ѝ го позволих. Но някъде между тогава и сега, тя бе програмирала отново ключалката, позволявайки ми да влизам... което значеше, че през всичкото това време, когато се криеше зад тези стени, докосвайки се, съм можел да нахлуя в стаята и да се присъединя към нея.

Само мисълта направи члена ми непоносимо твърд. Малка мъчителка. Беше невероятна.

Старата ми стая бе подредена, леглото оправено и все пак тя бе запазила всичките ми вещи. Дори повече, бе успяла да направи мястото приятно и уютно.

— Знаеш ли никога не съм си мислил, че в тази стая има достатъчно място за някой голям колкото теб, да не говорим за един огромен колкото мен.

— Тук има достатъчно място и за двама ни — каза ми тя. — Леглото ти е доста голямо.

Така беше. Пристъпих напред и я положих внимателно на него, защото тя бе най-прекрасното същество, което бях виждал, и се тревожех да не я нараня по някакъв начин, с грамадните си ръце.

— Красива си, Кат. Знаеш го, нали? Заслужаваш някой по-добър от мен...

Тя сложи ръка на устните ми, усмихвайки ми се.

— Няма по-добър от теб. Не говори такива неща. — Когато отново опитах да я прекъсна, Кат поклати глава. — Когато ме видя,

цялата покрита с рани и инфекции в тунелите на Хаал Уи, да не реши, че хората се бият, за да ме спасят? Знаеш ли колко много хора ме подминаваха, без дори да ме погледнат втори път? Колко много ме настъпваха и се спъваха в мен, без дори да ги е грижа? — Ръката ѝ се плъзна надолу, спирайки на сърцето ми. — Никой не може да е подобър от теб и точно за това те обичам. И точно затова съм адски изплашена да не прецакам нещата между нас.

— От каквото и да имаш нужда — казах ѝ аз, — ще го получиш. Ако не си готова за това... ако никога няма да бъдеш готова, ще го приема, разбирам те.

— Може и да не съм готова, но това не значи, че не искам да опитам — каза ми Кат и гласът ѝ бе толкова сладък, колкото и докосването ѝ. — Желая те от седмици, но бях прекалено изплашена, за да направя първата крачка. Писна ми да бъда изплашена. Писна ми да позволявам миналото да ме ръководи. Искам това, което можем да имаме. Ти и аз, заедно.

— И аз го желая. — Треперех от силата, с която я желях. Искях да я сграбча и да я притисна силно към гърдите си. Искях да вкуся меката ѝ кожа. Искях да изуча цялото ѝ тяло, но все още бях ужасен да не би като я докосна да повикам неприятни спомени. — Кажи ми с какво искаш да започнем.

Кат ме погледна замислено.

— Можем да започнем с целувка.

Целувка. Знаех какво е това. Странното нещо дето се прави уста в уста. От време на време виждах Фран и Кив да го правят. В началото мислех, че е странен човешки обичай, макар и малко гнусен, но сега с Кат пред мен и красивите ѝ розови устни, леко разтворени, исках да опитам.

Кеф, много исках да опитам.

Сложих едната си ръка на бузата ѝ и тя ме погледна с невероятно доверие и усмивка на лице. Все едно аз бях този с ужасното минало, а не тя. Не можех да повярвам колко перфектна бе тя. Колко смела. Колко любяща. Не бях достоен за нея, но щях да направя всичко по силите си, за да я направя щастлива. Като започна от сега.

Наведох се и притиснах нежно устата си към нейната, чувствайки се малко странно и чудейки се дали правя нещата както

трябва. Исках да ѝ доставя удоволствие и да направя всичко по правилния начин.

Смехът ѝ помилва лицето ми и тя се отдръпна с широка усмивка на лице.

— Това е целувка, не екзекуция.

— Значи беше неприятно? Има ли някаква особеност, която пропускам?

— Да, особеността е да ти бъде приятно. — С тези думи тя ме прегърна силно и притисна устата си към моята, с толкова много страст, че за миг останах неподвижен. Тогава езикът ѝ се пъкна в устата ми, милвайки нежно моя, и никога преди не бях се чувствал толкова невероятно. Усещах го някак забранено, но наистина невероятно. Вече знаех защо Кивиан с радост нарушава хигиенните закони заедно с Фран. Защото да сложиш устата си върху тази на своята жена беше някак... правилно. Все едно вместо с члена си, проникваш в нея с езика си. Тя сложи една длан на лицето ми, а другата остана обвита около тила ми, докато продължаваше да ме целува, а устата ѝ се плъзгаше по моята, докато езикът ѝ милваше моя. Не можех да ѝ се наситя, и когато се откъсна от мен задъхана, ѝ дадох само миг, за да си поеме въздух, преди да я целуна отново. Този път аз бях този, който пъкна езика си в устата ѝ, покорявайки я.

И очевидно вече го правех правилно, защото тя простена и се отърка в мен.

— Точно така — въздъхна тя. — Имаш прекрасна уста.

Искаше ми се да ѝ кажа, че и тя има прекрасна уста. Че малкият ѝ език, докосващ моя, ме подлудява. Но да го кажа, значеше да използвам устните си за нещо друго, освен това да ѝ доставям удоволствие, а няхах никакво време за подобно нещо.

И сега, след като знаех колко е прекрасно да сложа устните си върху нейните, няхах търпение да ги сложа на всяко място по тялото ѝ. Бях прекалено нетърпелив и започнах да плъзгам устни надолу по челюстта ѝ, шията ѝ, вкусвайки нежната, странно оцветена кожа. Обожавах леките звуци, които издаваше, и начина, по който сграбчваше рогата ми, сякаш също като мен, не може да им се наслади.

Точно това ми бе липсвало преди. Начинът, по който се съвкупявах с жените, винаги ми се е струвал грешен и грозен. Било е така, защото чувствата ми не са били споделени. Не като сега, когато

Кат издаваше развълнувани, задъхани тихи звуци всеки път щом езикът ми близне кожата ѝ. Не можех да сравня случващото се с нищо, което някога съм изживявал. С нищо.

Хванах ципа в предната част на деликатната ѝ цветна дреха и го дръпнах надолу, а плата се разтвори настрани. Поколебах се, чакайки да видя реакцията. Дали щеше да се паникьоса? Да се скове?

Не и моята смела, безстрашна Кат. Тя стисна по-силно рогата ми, притискайки лицето ми към гърдите си.

— Целуни ме — простена тя. — Оближи ме с грапавия си език.

Езикът ми бе грапав? Докато нейният бе гладък, като полирано стъкло? Засмях се, но направих това, което ми нареди.

Все пак не бях глупак. Махнах дрехата ѝ, разголвайки гърдите ѝ, когато осъзнах, че са много по-големи в сравнение с гърдите на жените мессакаш. В началото реших, че са странни, но на мига обикнах заоблените, бледи кълба. Те бяха увенчани с по едно малко розово зърно и устните ми веднага бяха привлечени от тях. Облизах едното, докато обгръщах другата гърда с длан, и тя се изви, стенойки срещу мен. Захапах леко връхчето, внимавайки да не пробия кожата ѝ с острите си зъби.

— Кажи ми ако направя нещо, което не ти харесва.

— Говориш — задъха се тя, дръпвайки отново главата ми към гърдите си. — Прекалено много говориш.

Засмях се на това и насочих отново пълното си внимание към тялото ѝ. Щом искаше да я докосвам повече, щях да го направя. Посветих вниманието си на голата ѝ кожа, очарован от факта, че меките ѝ гърди имат толкова твърди розови връхчета и от това колко чувствителни бяха те. Всеки път щом прокарах устните или езика си по тях, откликът ѝ бе по-силен и по-шумен. Ръцете ѝ бродеха по рогата и тила ми, преди да се спуснат надолу по раменете ми, притискайки се към мен и молейки ме за още в мига, в който ласките ми спираха. Бях прекалено доволен и всеки път готов да ѝ дам все повече и повече. Можех да прекарвам часове наред, изучавайки всяка извивка на тялото ѝ с езика си.

Разтворих още повече дрехата ѝ, разголвайки корема ѝ. Беше леко заоблен и точно толкова блед, като гърдите ѝ, с най-прелестния малък пъп, който вселената бе разкривала пред погледа ми. Бях я виждал гола и преди. Когато я спасих и бе едва облечена, я бях

съблякъл изцяло, за да се погрижа за раните ѝ. Но тогава тя ми бе пациентка. Не гледах тялото ѝ с желание, защото нямаше да бъде редно. Сега обаче се чувствах свободен да изпивам с очи гледката пред себе си и обожавях това, което виждах. Да, бе дребна. Да, бе крехка. Но Кат също така бе безстрашна и твърдо изискваше от мен повече всеки път щом вдигнех глава.

Затова ѝ дадох повече. Близнах пъпа ѝ, разтваряйки още повече дрехата, докато не разкрих къдриците между бедрата ѝ. Това беше нещо привично за хората, нещо, което бегло отбелязах, докато я лекувах. Сега обаче бях очарован и ги докоснах леко над ръба на дрехата. Косъмчетата бяха по-различни от тези на главата ѝ, по-къдрави.

— Човеците са интересни.

— Така ли? — тя звучеше задъхана и изпълнена от нужда. —
Защо така?

— Телата ви са различни.

— Чувала съм, че това е част от привлекателността ни. — Гласът ѝ бе сух и изпълнен с веселие.

Дръпнах ципа до края, пускайки дрехата на пода, така че да разголя напълно тялото ѝ. Не харесвах сарказма в гласа ѝ, защото се тревожех, че може да ѝ напомни за нещата от миналото, неща, които исках тя да забрави. Можех да ѝ покажа какво мессакаш мъжете правеха най-добре и разтворих бедрата ѝ, опирайки ги леко на рогата си. Тук тя бе като останалите жени с меки, влажни гънки и изгаряща топлина.

Кат простена, когато я докоснах с устни и прокарах език по отвора на тялото ѝ. Разтворих гънките и... с изненада забелязах малка пъпка розова плът.

— О, какво е това? Малко приятелче? — попитах, докосвайки го изненадано. — Това твойт шип ли е, сладка моя?

— Моят какво? — Тя звучеше замаяна, което ме накара да изпитам задоволство.

Не знаеше ли тя какво е шип? Седнах и реших, че няма значение. По-късно щях да ѝ покажа своя.

— Това местенце чувствително ли е? — попитах и прокарах пръст около него, мислейки си колко ми е приятно, когато докосвам шипа си. Основата и долната му част бе много чувствителна.

При докосването ми тя извика и потрепери под мен, а дъхът започна да излиза накъсано през устните ѝ.

— О, Боже мой. Направи го отново, Тарекх, или кълна се повече няма да сме приятели.

— Жестока заплаха — промърморих и отново завъртях пръст покрай малката пъпка. Реакцията ѝ бе толкова силна, че реших да фокусирам всичките си усилия точно към това малко местенце. С всяко докосване женствеността ѝ ставаше все по-влажна и изпробвах различни докосвания, за да видя кое я кара да реагира най-силно. Пръстът ми по гънките и под малката пъпка доведоха до най-добър резултат, докато директните докосвания я караха само да се свива, все едно се опитваше да се намести по-удобно. Добре тогава. Наведох се надолу и дъхът ми погали плътта ѝ, измъчвайки я.

Кат простена и стегна бедра, докато ръцете ѝ галеха главата ми. Обичах тези леки нейни докосвания, все едно се опитваше да дръпне главата ми по-близо до влагалището си. Алчна, малка човешка жена. Моята лакома жена копнееше за докосването ми. Беше такъв безценен дар. Заклех се, че ще направя това единение помежду ни толкова прекрасно, че нямаше да има значение колко съм грозен. Така тя нямаше да се почувства разочарована задето е с един толкова непривлекателен мъж. Щях да я направя толкова щастлива, че щеше да носи огромна усмивка на лицето си няколко седмици след това.

Прокарах устни по меката ѝ кожа, очарован от това колко бе гореща. Обожавах всичко в нея. Обожавах аромата ѝ, влагата ѝ, вкуса ѝ. Замислих се за миг за хигиенните материали създадени точно за моменти на чифтосване, но не можех да се насиля да се изправа и да прекося стаята, за да взема някои от водната стая. Не и след като я усещах толкова добре, докато докосвах кожата ѝ без никакви прегради помежду ни.

Майната им на материалите. Тя бе моя, напълно и изцяло, и нямаше да позволя нищо да застава помежду ни.

Тя отметна глава назад и потрепери силно, когато прокарах език по влагалището ѝ. Разтворих гънките ѝ с пръсти и се заех да ѝ доставям удоволствие, обожавайки тихите звуци, които издаваше при всяко близване на езика ми. Дори докато я докосвах с език, пръстите ми я изследвах, защото мислех, че човеците са по-различни от мессакаш, но вече не бях сигурен. Когато погалих женствеността ѝ,

открих малкия отвор и тласнах единия си пръст вътре. Тя бе гореща, влажна и тясна, а тялото ѝ се разтресе, показвайки колко добре се чувства.

Освен това бе толкова малка, че не бях сигурен дали ще се побера в нея. Студена пот изби по тялото ми. Може би бях прекалено грамаден за нея като нея. Тя беше по-дребна от Фран и това ме разтревожи истински, тъй като аз бях по-едър от Кивиан.

Добре, щях да се справя с това. Така или иначе това не бе за мое удоволствие. Имах ръка. Това бе достатъчно. Докато можех да ѝ доставя удоволствие с устата си, щях да съм сигурен, че получава това, от което се нуждае.

Удвоих усилията си, ближейки и смучейки малката пъпка плът, карайки я да полудее. Тя се гърчеше срещу мен, притискайки се към устата ми и стенейки, докато ръцете ѝ стискаха здраво рогата ми.

— Тарекх! — извика тя толкова силно, че бях сигурен, че дори Сенторр я е чул. Но не мисля, че я бе грижа точно в този момент. Знаех, че мен не ме интересуваше. Харесвах звуците на удоволствие, които издаваше. Харесвах как се притиска срещу езика ми и как се движеше надолу по пръста ми, все едно съм я изпълнил с члена си. Тласках леко пръст в синхрон с движенията ѝ, решен да не я притискам прекалено силно, а когато се овлажни още повече добавих и втори пръст. Дори така, пръстите ми проникващи в нея не бяха големи колко члена ми, но това бе без значение.

Когато миг по-късно тя свърши, извика силно името ми, а по езика ми потече горещата ѝ влага. Пиех от сладостта ѝ, вкусвайки я, решен да се отдам изцяло на удоволствието ѝ. Тя започна да се люлее срещу лицето ми, проплаквайки, докато оргазмът разтърсваше тялото ѝ, преди да се отпусне изтощено и доволно на леглото.

Вдигнах глава и облизах устни, поглеждайки към нея. Беше прекрасна, отпусната и доволна, а кожата ѝ бе поруменяла от изживяното. Очите ѝ бяха замъглени, когато вдигна треперещата си ръка към рязко надигащите ѝ се гърди, отпускаяки длан върху лудо биещото си сърце. Целунах нежно вътрешната страна на бедрото ѝ.

— Хареса ли ти?

Тя се засмя уморено и доволно.

— Меко казано. — След това прокара ръка по челото си. — Дай ми момент да се възстановя и ще продължим.

Поклатих глава и се изправих, все още напълно облечен, както възнамерявах да остана.

— Това е достатъчно за сега. Благодаря ти, че ми позволи да те докосна — наведох се над нея, балансирайки на лактите си, за да не й натежа, и я целунах бързо — Поспи малко...

Очите ѝ се присвиха и тя сграбчи предната част на туниката ми.

— Какво, за *кеф*, говориш, Тарекх?

Не се сдържах и се засмях леко заради начина, по който използваше мессакаш думата. Тя звучеше така сладко от прелестните ѝ розови устни.

— Говоря, че всичко е наред. Не е нужно нищо повече. Удоволствието ти е моето удоволствие и...

Тя изсумтя и се надигна, слагайки ръка на гърдите ми и избутвайки ме на леглото.

— Това са пълни простотии.

— Какво? — Тя ме бутна отново по гръб на леглото, като се опитах да се изправя. Кат не бе достатъчно силна да ме задържи долу, но бях очарован от нея и от това колко заповеднически се държеше, затова ѝ го позволих.

— Защо не искаш да правиш секс с мен? Мислиш, че съм прекалено омърсена? — изражението ѝ бе твърдо, а устните здраво стиснати.

— Какво? Не! Разбира се, че не.

— Но си свършил, така ли? — попита тя саркастично. След това насочи ръка към слабините ми и ме обхвана през материята на панталоните ми. — Защото това е огромно и определено не е „свършило“ за мен.

Простенах и затворих очи заради докосването ѝ. Толкова време мечтаех за това. Тя започна да прокарва ръка нагоре-надолу по дължината ми.

— Кажи ми тогава защо не искаш да го направим. Защото за мен определено не сме приключили. Мислех, че едва сега започваме. Още не съм виждала всички прелести скрити под тази дреха. И дори не се опитвай да ме убедиш, че отдолу няма прелести, защото харесвам начина, по който изглеждаш — палецът и докосна главичката на члена ми и едва не свърших на мига.

Думите ѝ обаче ме накараха да се осъзная за миг.

— Не съм стеснителен. Аз просто... съм много по-голям от теб. Не искам да те нараня.

Тя ме изглежда удивена за миг, преди да въздъхне.

— Убиваш ме с тази своя сладост, Тарекх, наистина. Обичам това, че си грамаден, нежен идиот, но кога ще осъзнаеш, че не е нужно винаги да си деликатен с мен? — Кат поклати глава и започна да спуска ципа на дрехите ми. — Няма да се прекърша, ако ме докоснеш. Фран изглежда много щастлива с Кивиан...

— Аз съм по-едър от Кивиан.

— И трябва да призная, че това е едно от нещата, които харесвам в теб. Никога не съм си мислила, че мога да си падна по това, но фактът, че си толкова грамаден, ме възбужда адски много — тя потрепери леко от удоволствие само от думите и ми се наложи да затая дъх иначе щях да свърша в панталоните си, преди да е успяла да ми ги свали. Тя се облегна на едната си ръка, докато другата продължаваше да гали дължината ми. — Да не би да си мислиш, че не съм се усетила, че тук долу криеш страхотно оборудване? Мислиш ли, че това не ме кара да облизвам жадно устни? Мислиш ли, че съм някоя невежа девица, която ще се ужаси при вида на огромния член, който криеш в панталона си?

Не казах нищо. Устата ми пресъхна и не можех да изрека нито дума.

Кат само ми хвърли знаещ поглед.

— Не се опитвай да ме защитаваш от всичко, Тарекх. Когато казах, че те желая, наистина го мислех. Не някаква промита версия на връзка. Ако не мога да го понеса, ще ти кажа. Някога съдържала ли съм се, ако нещо не ми е по вкуса?

Замислих се за еротичните аудио записи, които ми изпращаше през последните седмици. За първата ни среща, когато се изплю в лицето ми. За онзи път, в който се опита да ме наръга с иглата и колко ядосана бе от неуспеха си. За пакостливата ѝ усмивка всеки път, в който се шегуваше с мен. Не, Кат никога не се съдържаше.

— Ще бъда съсипан, ако те нараня — казах ѝ аз, а гърлото ме болеше от силното желание по нея.

— Зная — каза ми тя нежно и устните ѝ се извиха в лека усмивка. — Довери ми се, както аз ти се доверявам.

Тук вече ме хвана на тясно. Кимнах.

Очите ѝ блеснаха и тя се наведе към мен, докосвайки още веднъж члена ми, преди да издърпа надолу дрехата ми, пускайки цялата ми дължина на свобода. Не носех никакво бельо. Никога не съм виждал нужда да го правя. И трябва да призная, хареса ми начина, по който зениците на Кат се разшириха от изненада и удоволствие, когато ме освободи. Устните ѝ се разтвориха и за миг зърнах розовото ѝ езиче да ги облизва, докато ръката ѝ се плъзгаше по дължината ми, а погледът ѝ стана някак замислен.

— О, Боже. Оребрен, за нейно удоволствие.

— Какво?

— Нищо — промърмори тя. — Просто човешки израз. — Погледът ѝ се вдигна леко нагоре. — Значи, това е шипът?

Кимнах. Не мисля, че бих могъл да изрека нито дума.

— Добре е да знам. Има ли някакво предназначение? — Кат се пресегна и го докосна с нежните си пръсти.

Сега бе мой ред да потрепера.

— Трябва ли да има предназначение? — попитах. Никога не бях чувал шипът да прави нещо. Той просто си бе... там.

— Само питам — тя размърда вежди по очарователния си човешки начин и обви ръка около члена ми. Това бе цялото предупреждение, което получих, преди да наведе глава и да ме поеме в устата си.

Трябваше да вложи цялата си воля, за да не свърша в топлата ѝ уста. Да не се тласна срещу този влажен прекрасен език и да чукам гърлото ѝ. Затворих очи решен да остана неподвижен, докато тя издаваше звуци на удоволствие и шумно ближеше дължината ми със спиращи дъха движения.

Можех да го направя. Можех да го понеса.

Това вероятно бе най-хубавото нещо, което някога бях изпитвал, но щях да издържа. Нямаше да се пречупя. Нямаше.

Пот изби по челото ми, когато тя започна да движи ръка нагоре-надолу по дължината ми, докато устните ѝ се занимаваха с главичката на члена ми. Беше невероятно, но още по-удивителни бяха доволните звуци, които издаваше тя, докато устните ѝ ме обгръщаха. *Мога да го понеса*, повтарях си непрестанно дори когато топките ми се стегнаха, а ръката ѝ засили ласките си. Мога...

Тя ме докосна под топките, място, което никога преди не бе докосвано, и усещанията станаха прекалено много.

След миг се завъртях, полагайки я по гръб, за да се отпусна върху нея, разтваряйки краката ѝ, с член готов да проникне в нея и да я направи моя, преди да съм излял семето си на леглото. Успях да се спра, преди да се заровя в нея и очите ми срещнаха нейните.

Погледът на Кат бе нетърпелив, гърдите ѝ се надигаха забързано с накъсаното ѝ дишане. Тя сложи едната си ръка на рамото ми, а другата обви около члена ми.

— Направи го — издиша тя, насочвайки ме към входа на влагалището си и разтваряйки леко гънките си. — Сега, Тарекх. Знаеш, че съм твоя. Покори ме.

Макар всяка клетка в тялото ми да крещеше да се заровя дълбоко в нея, не го направих. Започнах да прониквам агонизиращо бавно, бедрата ми се люлееха нежно, леко проправяйки си път в плътта ѝ. Бях изненадан от лекотата, с която ме пое в себе си. Все още бе тясна, но също така влажна и откликваща, така готова за мен, че не ми отне много време да потъна изцяло в нея, карайки я да обвие ръце около тила ми и да простене. Очите ѝ се затвориха, а устните ѝ се разтвориха леко.

— Всичко наред ли е? — попитах, искайки да докосна лицето ѝ, да знам, че случващото се между нас ѝ харесва толкова, колкото на мен.

Защото за мен това бе блаженство.

— Толкова е хубаво — въздъхна тя. — Толкова дълбоко в мен си, Тарекх. А шипът ти... — тя насочи ръка между телата ни и когато пръстите ѝ погалиха шипа ми осъзнах, че той се притиска към малката розова пъпка плът, за която мислех, че е нейният шип. Лекото докосване беше невероятно приятно и не се сдържах, побутвайки се леко напред.

Влагалището ѝ се стегна около мен и тя се задъха. От устните ѝ се изтръгна стон.

— О, Господи, притиска ме на най-точното място. Тарекх, още — ръцете ѝ се плъзнаха по гърдите ми. — Направи го. Искam да видя как свършваш.

Отдръпнах се леко и отново потънах дълбоко в нея, обожавайки начина, по който реагираше и това как впиваше нокти в кожата ми.

Тя разтвори уста, когато се тласках към нея, отвърщайки на всяко мое движение. С всеки мощен тласък, който правех в тялото ѝ, тя повдигаше бедра, за да ме посрещне, и скоро и двамата увеличихме скоростта, неспособни да поддържаме бавен ритъм. Тя шепнеше напътствия, изисквайки да се движа по-бързо, по-силно, а ноктите драскаха гърдите ми, докато крещеше името ми. Вдигнах единият ѝ крак, притискайки го към корема ѝ, и сега имах място да се тласкам по-силно във влагалището ѝ.

Смяната на ъгъла промени начина, по който реагираше тя, и само след няколко тласъка от наслада тя премина в бурен екстаз, карайки я да свърши силно и с вик, докато тялото ѝ ме стискаше толкова силно, все едно искаше да ме погълне. И тогава свърших, неспособен да се сдържа нито миг повече, аз се излях мощно в тялото ѝ.

Моя.

Мисълта експлодира в мозъка ми и аз се отпуснах върху нея. Само след един дъх обаче осъзнах, че вероятно я смачквам под теглото си, затова се завъртях настрани, повличайки я със себе си, с член все още дълбоко в горещото ѝ тяло.

Кат въздъхна доволно и се намести върху мен, отпускаяки буза на гърдите ми и обвивайки крак около бедрото ми, въпреки че другият ѝ остана затиснат под моя крак. Разсеяно обвих опашка около глезена ѝ, издърпвайки крака ѝ така, че да обкрачи и двете ми бедра, тъй като ми харесваше да я усещам в тази поза.

— Това беше впечатляващо — промърмори тя, милвайки гърдите ми. — Добра работа.

Изкисках се, защото бе някак странно да ми казва това, все едно съм свършил някакво задължение по начина, по който е искала да бъде свършено.

— Благодаря ти... май. — Погалих с ръка гърба ѝ, копнеейки да я прегърна силно и никога да не я пускам. Може би това щеше да направи работата ми в медицинската зала малко по-сложна, но Кивиан щеше да ме разбере.

— Беше ли... хареса ли ти...

— Ако питаш дали свърших, отговорът е да. Два пъти — каза ми тя сънено. — Това бяха онези части, в които крещях като банши.

Обичах тази жена. Нямам идея какво е банши и все пак бях развеселен.

— Само тези части? Имаше доста крещене.

— Имаше доста неща, които се случваха — заяви ми тя с доволен глас.

Бях доволен да чуя това. Нежно отметнах косата от лицето ѝ, очарован от прелестните ѝ човешки черти.

— Сърцето ми е твое, малка Кат. Боя се, че след това, което се случи помежду ни, никога няма да мога да те пусна да си отидеш — защото това, което изживяхме бе невероятно. Дори сега, още усещах тръпките на екстаза минаващи през тялото ми, сякаш бях готов да започна всичко от начало. И когато тя се засмя, почувствах вибрациите си през целия си член, което ме накара да я претърколя отново по гръб и да се тласна в нея.

— Аз също те обичам. И кой е казал, че искам да ме пуснеш да си ходя? — попита игриво Кат. След миг обаче погледа ѝ стана сериозен. — И ти благодаря, задето не направи това между нас неудобно.

— Неудобно?

Тя сви рамене.

— Знаеш. За миналото ми. Не бях сигурна как ще се чувстваш, знаейки през какво съм минала. С кого съм била интимно.

Погалих главата ѝ, отмествайки косата от лицето ѝ.

— Нищо от това не е било по твоя вина. Ти си тази, която си тук. Която си с мен. Безстрашната, малка, човешка жена, която е трябвала да оцелее, плюеща в лицето на опасността. Обичам я. Обичам я от мига, в който я срещнах.

Странното ѝ изражение се промени и на негово място се появи огромна усмивка. Ръцете ѝ се плъзнаха по бедрата ми, милвайки основата на опашката ми по един невероятно еротичен начин.

Порочна жена. Ръмжейки я завъртях по корем и ѝ показвах, че съм повече от готов да я направя своя по всеки възможен начин.

ЕПИЛОГ

КАТРИН

Шест месеца по-късно

— Приближаваме Станция Саиталиан — спокойният глас на Сенторр проехтя през интеркома. — Скоро кацаме.

Натиснах копчето на интеркома, свързвайки се с мостика.

— Колко скоро е това скоро?

— Ъм... няколко минути. Защо? — гласът на Сенторр бе объркан.

— Само се чудех. Не влизайте в медицинската зала в следващите петнадесет-двадесет минути — нагласих гащеризона си... нов и адски секси направен от копринена материя, която сменяше цветовете си в зависимост от светлината и имаше нежен колан, който стоеше отпуснато на ханша ми. Тарекх щеше да се влюби в него.

— Прекалено много информация — чу се гласа на Фран.

О, мамка му. Това не беше ли директен канал само до мостика? Е, предполагам, че изненадата ми се провали.

— Никой от вас да не идва в медицинската зала в следващите петнадесет минути — изкрещях отново през интеркома и го изключих. Излязох от каютата си... нашата каюта... и се насочих надолу по коридора към медицинската зала, където моят любим вероятно се мъчеше да намери скенера, който непрестанно слагах на точното място. Сякаш, когато нещата около него бяха в безпорядък, можеше да намери всичко, а когато бяха по местата си, му отнемаха часове да ги намери.

Но играта между нас беше забавна.

С Аливос се разминахме по коридора и той поклати глава щом ме видя. Ухилих му се. Те може да мислят, че тези антики са безинтересни, но бяха забавни. Освен това, той не бе виждал как основата на рогата на Тарекх пламва щом ме види. Когато си намери собствена жена, щеше да разбере.

Насочих се към медицинската зала и вратата се плъзна пред мен, отваряйки се. И да. Тарекх бе на колене на пода, ровейки в едно от шкафчетата, пълно с всичко, което бях подредила там. Той ми хвърли само бегъл поглед.

— Какво беше това по интеркома? И да си ми виждала скенера? Мога да се закълна, че беше тук някъде.

Пристъпих към кушетката и се настаних на нея, кръстосвайки крака.

— Имам нужда от минутка с медика на този кораб — казах му, стараейки се гласа ми да бъде печален.

Той скочи на крака, поглеждайки ме.

— Добре ли си? Какво не е наред? — очите му се разшириха — Да не си бременна?

— Не още, глупчо. Още шест месеца няма да можем да отидем при бебешки доктор, забрави ли? — Спестявахме пари, за да си вземем малко земя на някоя далечна планета, където да се скрием и да отглеждаме семейството си. Може би. Все още не бяхме решили, защото за момента си прекарвахме много добре, пиратствайки. Почти бях сигурна, че съм докарала малко бяла коса на Тарекх по времето, когато решихме да нападнем кораба в системата Зстъри, макар че по-късно призна, че планът бе добър. Никой не видя идването на човешката жена, преди да стане прекалено късно. Казах му, че това е идеалният Троянски кон... и след това трябваше да обяснявам какво е Троянски кон.

— Така е — той ми хвърли страстен поглед. — Само правим много секс.

Боже, да, така беше. И да, наистина обожавах това. И това бе причината да съм тук. Прехапах устната си и сложих ръка на ципа на шията си.

— Трябва да поговорим, докторе. Изпитвам болка.

Той се приближи към мен с присвити от загриженост очи.

— Каква болка? И защо ме наричаш докторе? И къде ми е скенерът?

Боже, този мъж беше много зле що се отнася до ролевите игри.

— Каква болка?

— Да — в погледа му блесна тревога и той ме погали с пръст по бузата — Да не би да бях прекалено груб миналата нощ?

— Господи, не — въздъхнах. Миналата нощ бе наистина невероятна... което вероятно бе причината да съм така разгонена и да се появя в медицинската зала, макар много скоро да кацаме. — Но изпитвам болка. Наистина силна — провлачих глас.

— Покажи ми къде.

Свалих ципа, разголвайки гърдите си, преди да ги обхвана с ръце и да ги стисна.

— Ето тук, докторе.

Основата на рогата му пламна. Тарекх откъсна поглед от деколтето ми и ми хвърли подозрителен поглед.

— Това е игра?

— Секси игра.

Той се отпусна от облекчение и потърка с ръка челюстта си.

— Ще ме вкараш в гроба, Кат. Малка изкусителка.

— Шшш — казах му, ритвайки го леко по крака. — Включи се в играта.

Той се намръщи и прочисти гърлото си.

— Извинявай. Разбира се. Какво може да направи този медик за теб, жено?

Прехапах устни и повдигнах натежалите си голи гърди към него.

— Почти съм сигурна, че един масаж ще успокои болката ми.

Очите му блеснаха.

— Чувал съм, че ако потъркам по-надолу мога да отърва приемника от куп болезки. Искаш ли да пробвам?

Сега зърната ми станаха твърди и вече треперех нетърпеливо.

— Това е чудесна идея — казах задъхано. — Защото започнах да изпитвам болка и между бедрата си.

— Имам идеалното решение за това — промърмори той, облизвайки устните си. — Легни по гръб на масата и позволи на медика да ти помогне. — Едната му ръка ме бутна да легна назад, а другата разтвори краката ми. — Няма да спра, докато не потуша болката ти.

Простенах развълнувано.

— Имаме петнадесет минути преди другите да изискат присъствието ни на мостика — казах му, когато започна да разкопчава гащеризона ми.

— Не мога да пришпорвам една добра терапия с език — каза ми
моят любим. — Не и когато нещата са на живот и смърт.
Господи, обичах до полуда този мъж.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.